

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ — ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἔτος ΛΖ'

Αριθ. Φ. Λογ. 815

Τιμὴ φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης. Σταυρὸς ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας» (Ἐκκλ. ὑμνολογία).

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ πάνσεπτος Ὁρθόδοξία ἐορτάζει τὴν παγκόσμιον ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, καὶ πανηγυρίζει ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ ἀνυψώσει αὐτοῦ.

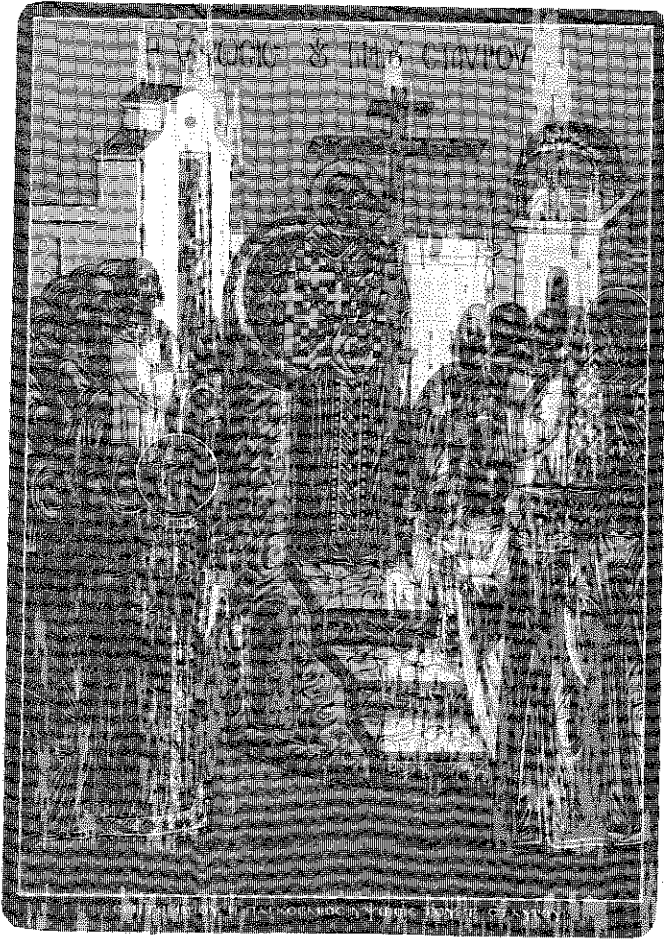
Ὅλων τὰ βλέμματα εἶναι ἐστραμμένα πρὸς αὐτὴν τὴν ἀνύψωσιν ἡ ὁποία ἔχει πολλῶν αἰώνων τὴν προέλευσίν της. Ἀπὸ τῶν χρόνων ἀκόμη τῆς Τρίτης καὶ Τετάρτης ἐκατονταετηρίδος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν πανσέπτων ἀγίων καὶ ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, καὶ ἐπὶ Πατριάρχου Ἀγίου Μακαρίου Ἱεροσολύμων, ἤρξατο νὰ γίνεται ἡ τελετουργικὴ αὕτη ἱεροτελεστία, τῆς παγκοσμίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Ξύλου.

Οἱ αἰῶνες διέρρευσαν καὶ ἡ ἀνύψωσις αὕτη

γίνεται ἀνελλιπῶς, εἰς ἐνίσχυσιν, ἀγιασμὸν καὶ εὐφροσύνην τοῦ πιστοῦ ποιμνίου τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἱστορικῶς ἄς τολμήσωμεν νὰ διαγράψωμεν ὀλίγα, ἐφ' ὅσον ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῆς τῆς ἐνδόξου καὶ παγκοσμίου ὑψώσεως.

Ἐγένετο, ὡς προελέχθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἰδίᾳ τῆς σεβασμίας Ἀγίας Μητρὸς του. Αὕτη μὲ ἄφθονον πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ παραλλήλως μὲ τὸ προορατικὸν χάρισμα προικισμένη, εὔρε τὸν Τίμιον Σταυρόν.

Βασικὲς σκέψεις τοῦ ὑπογράφοντος δὲν εἶναι νὰ ἱστορήσῃ, τὰ ὅσα γράφει ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἱστορία καὶ παράδοσις, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Τιμίου Ξύλου (ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς ὁ Κύριος) ἀλλὰ ὅτι προηγήθη ἡ ἁγία καὶ πανθομολογουμένη ἀσπίς ζωῆς τῆς ἀπὸ Δρεπάνης τῆς Βιθυνίας καταγομένης μητρὸς τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Θεία

παρόρμησις τὴν ὁδήγησεν νὰ ἀνεύρῃ τὸ Ξύλον, νεύσει καὶ βουλήσει Θεοῦ, λόγῳ τῆς ἀγιότητος τῆς.

Ἡ ἀνεύρεσις ὅμως ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Τριῶν Σταυρῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Κυρίου ἦταν ἄκρως προβληματική, ποῖος ἐξ ὧν ἦτο ὁ τοῦ Κυρίου πάνσεπτος Σταυρός, ἀλλὰ οὐρανόθεν, ἀπεκαλύφθη τοῦτο ἐφ' ὅσον ἡ σωρὸς νεκρᾶς ἡ ἐναποτεθεῖσα ἐν αὐτῇ, ἀνέστησεν ταύτην παραχρῆμα.

Ἡ ἐπακολουθήσασα χαρὰ ἦταν ἄπειρος, τὰ δὲ παρεπιδημοῦντα πλήθη εἰς Ἱεροσόλυμα, μεγάλα κατ' ὄγκον, ἦσαν πρόθυμα καὶ ἀγωνιῶντα νὰ τὸν προσκυνήσουν, ἴσως καὶ λεηλατήσουν. Ἡ ἁγία ἀπόφασις ἐλήφθη καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἀνυψώθη ἐπὶ τοῦ ἁμβώνος, οὕτως ὥστε νὰ δυνηθοῦν τὰ πλήθη νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ ἀγιασθοῦν ἐπὶ μόνῳ τῷ ἀντικρύσματι Του.

Δεκαεπτὰ αἰῶνες, διέρρευσαν ἔκτοτε καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνυψοῦται ὁ πάνσεπτος Σταυρὸς ἐν τοῖς Ὁρθοδόξοις Ναοῖς. Ἡ Ἁγία Ἐξοδός Του ἐκ τοῦ

Ἱεροῦ ἐν μέσῳ βασιλικῶν, λαμπάδων, ἐξαπτερύγων καὶ θυμιαμάτων, εἶναι ἄκρως κατανυκτική.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐξάρωμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἁγίαν τελετὴν, εἶναι, ὅτι ἡ προσκύνησις του ἀποτελεῖ ὁρόσημον, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸν ἐκπηγάζει δύναμις ζωαρχική! Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦ προσκυνήματός Του διότι ἀπ' αὐτὸν «διαρρέει» σωτήριος δύναμις ἡ ὁποία ἀγιάζει ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Προσκυνοῦμεν γονυκλινῶς, τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς ἐθελουσίας θυσίας τοῦ Κυρίου καὶ εἴμεθα βέβαιοι πῶς αὐτὸ τὸ Τίμιον Ξύλον ἔχει ἀπόλυτον ἀγιαστικὴν χάριν.

Οὐδεὶς ἄπιστος τολμᾷ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἅγιον Ξύλον. Ἡ εὐλογία αὕτη ἀρμόζει μόνον εἰς τὸ πιστὸν πλήρωμα τὸ ὁποῖον μὲ φόβον καὶ τρόμον προσκυνεῖ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου του. Ἄν τὸ σύμβολον τῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου μας Κυρίου ἔχει τοσαύτην ἀγιαστικὴν χάριν, τότε ὁ ζῶν καὶ ὑπάρχων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ Κύριος, τί δύναται νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς ποὺ τὸν πιστεύουν; Παρίσταται ὁ ἴδιος διὰ μέσου τῶν αἰώνων κοντά τους, τοὺς ἐνισχύει καὶ τοὺς εὐλογεῖ εἰς ὅλην τὴν πορείαν τῆς ζωῆς των. Δι' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν εἶναι ὁ Κύριος, εἶναι ὁ ποδηγέτης των, ὁ ρυθμιστὴς ὁ δωρεοδότης καὶ χορηγὸς τῶν βραβείων ἐν τῇ θεῇ παλιγγενεσίᾳ. Εἶναι τὸ πᾶν ἐν τῇ ζωῇ των.

Εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον ὡς βοήσωμεν στεντωρία τῇ φωνῇ ὅτι ἐὰν δὲν στραφοῦν καὶ πιστεύουν ὅτι ὁ σήμερον ἀνυψούμενος Σταυρὸς εἶναι τὸ σύμβολον τῆς θυσίας τοῦ Παντεπτόπου Κυρίου, τότε ὡς προσέξουν ἰδιαίτερως, διότι ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν διάγομεν, κατὰ τὸν μακάριον Ἰάκωβον Κεφ. 4.14 εἶναι, (Ἐμὴς γὰρ ἐστὶν ἡ πρὸς ὀλίγον φαινομένη ἐπεὶ καὶ ἀφανιζομένη). Ὡς ἀναμετρήσουν τὰς εὐθύνας των δι' αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος διὰ τῶν Γραφῶν καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας λέγει: ὅτι ὁ πιστεύσας εἰς Αὐτὸν κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται (Ἰωάν. 11.25). Ἡ καταδίκη εἶναι ἀπροσέλαστος! Μόνον «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται». (Μαρκ. 16.16).

Ἡμεῖς δὲ οἱ εὐτυχεῖς πιστοὶ «συσπειρωμένοι» περὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὡς ἀναφωνήσωμεν «ΣΤΑΥΡΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΩΣΟΝ ΗΜΑΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΕΙ ΣΟΥ» καὶ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ζωοποιὸς χάρις του θα μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν αἰώνιον καταδίκην. Αὐτὸς εἶναι τὸ καύχημά μας καὶ ἡ ζωὴ μας, καὶ ὅπως ὁ Θεὸς Παῦλος μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καυχᾶται «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ ὁ κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. ΣΤ 14).

Καλὸν ὅμως θεωροῦμεν νὰ παραθέσωμεν τοὺς θείους χαρακτηρισμοὺς καὶ τὰς ἀγίας ιδιότητας τὰς ὁποίας ἀποδίδουν εἰς τὸν Τίμιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὁ Ἀγ. Ἰωάννης Δαμασκηνὸς καὶ ὁ Ἀγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς διὰ νὰ θαυμάσωμεν πῶς «βλέπουν» τὸν Τίμιον Σταυρὸν, καὶ ἀντλήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἀναγκαῖα διδάγματα.

Α. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς τὸν 7ον μ.Χ. αἰῶνα εἰς τὰ δογματικὰ του ἀναφέρει:

Οὗτος θυρεὸς καὶ ὄπλον καὶ τρόπαιον κατὰ τοῦ Διαβόλου. Οὗτος σφραγίς, ἵνα μὴ θίγῃ ἡμῶν ὁ ὀλοθρευτὴς (Διάβολος). Οὗτος τῶν κειμένων ἀνάστασις, τῶν ἐστῶτων στήριγμα, ἀσθενῶν βακτηρία, ποιμενομένων ράβδος, ἐπιστρεφόντων χειραγωγός, προκοπτόντων τελείωσις, ψυχῆς σωτηρία καὶ σώματος, πάντων τῶν κακῶν ἀποτρόπαιον, πάντων τῶν ἀγαθῶν πρόξενος, ἀμαρτίας ἀναίρεσις, φυτὸν ἀναστάσεως, ξύλον ζωῆς αἰώνιου.

Β. Ὁ δὲ Ἀγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τὸν 14ον μ.Χ. αἰῶνα εἰς τὴν ΙΑ' Ὁμιλίαν του ἀναγράφει:

«Οὐ μόνον δὲ ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ μυστήριον, ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος θεῖος καὶ προσκύνη-

τός, σφραγίς ὧν ἱερὰ καὶ αἰδέσιμος, ἀγιαστική τε καὶ τελεστική τῶν ἐκ Θεοῦ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ὑπεργμένων ὑπερφυῶν καὶ ἀπορρήτων ἀγαθῶν, ἀρᾶς καὶ καταδίκης ἀναιρετική, φθορᾶς καὶ θανάτου καθαιρετική, ζωὴ αἰδίου καὶ εὐλογίας παρεκτική, ξύλον σωτήριον, σκήπτρον βασιλείου, θεῖον κατ' ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων τρόπαιον, τὸν μὲν ἀρχέκακον ὄφιν φυγαδεύει καὶ θριαμβεύει καὶ καταισχύνει, τὴν ἡττὰν καὶ τὴν θραῦσιν ἀνακηρύττον αὐτοῦ, δοξάζει δὲ καὶ μεγαλύνει Χριστόν, τὴν αὐτοῦ νίκην ἀναφαίνον τῷ κόσμῳ».

Ἐπευλογοῦντες τὸ πλήρωμα τῆς θεοσώστου ἡμῶν Μητροπόλεως ὡς παρακαλέσωμεν ἐκ μέσης καρδίας τὸν Κύριον τὸν «ταυνοσθέντα» ἐν αὐτῷ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν αἰώνιον μακαριότητα, ἀναμνησκόμενοι πάντοτε τὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου ὅτι ἡ μόνη καύχησίς μας πρέπει νὰ εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, πᾶσα δὲ ἄλλη καύχησις εἶναι ἀμαρτωλὸς καὶ ἐκτὸς χριστιανικῆς βιοτῆς.

+Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Ἐφ' ὅσον τὸ ἀνὰ χεῖρας θρησκευτικὸν περιοδικὸν στοχεύει σὲ σωστὸν δρόμον Ὁρθόδοξου Ζωῆς καὶ Ὁμολογίας, εἶναι ἀδύνατον διὰ νὰ μὴν σταθῇ σ' αὐτὴν τὴν ὁρόσημον μνήμην καὶ καταγράψῃ ὀρισμένα σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν Ἰνδικτιῶνα.

Βέβαια διὰ τὸν μὴ εἰδότα τί σημαίνει Ἰνδικτιῶν ὡς ἀποτολήσωμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι πρόκειται διὰ λατινικὴν λέξιν ποὺ σημαίνει ὁρόσημον ὠρισμένου σημαντικοῦ γεγονότος (Ἐπινέμησις τῶν φόρων παρὰ τοῖς Λατίνοις καὶ ἀρχαίῳ Βυζαντίῳ).

Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία μας ἅγια καὶ σοφὰ ποιοῦσα, ὥρισεν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὡς ἑναρξιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἔτους καὶ μᾶς καλεῖ διὰ πνευματικούς ἀγῶνας, καὶ ὀρθὴν πλεῦσιν πνευματικῆς διαβιώσεως. Τὰ ἐν Ἐκκλησίᾳ ἐξαγγελόμενα εἶναι πλήρη καὶ τέλεια, διότι οἱ ἅγιοι ὑμνογράφοι (Πνεύματι κινούμενοι) ἔγραψαν καὶ ἀπεθησαύρισαν ὕμνους γιὰ μᾶς τοὺς ἐπιζῶντας πιστοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ὁποῖοι

εἶναι σταθμοὶ καὶ ὁρόσημα, καὶ πρέπει νὰ τὰ προσέξωμεν!

Παρακαλοῦμεν τὸν Κύριον Ἰησοῦν νὰ ἀγιάσῃ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐν τῇ ἀπέριω αὐτοῦ εὐσπλαχνία καὶ νὰ ὁροθετήσῃ σκοποὺς καὶ στόχους ποὺ ἀποβλέπουν διὰ τὸν ἁγιασμόν τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπόλυτος Δυνάστης ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ στοχεύωμεν ὀρθὰ πῶς «δεῖ ἡμᾶς βιώσαι» φροντίζοντες καὶ τὰ καλὰ ποιοῦντες ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, ἔχοντες πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι λίαν πεπερασμένη καὶ ὀλιγόλεπτος, καὶ ὅτι πρέπει νὰ προσβλέπωμεν στὴν ἐπουράνιον, τῆς ὁποίας τὰ ἀγαθὰ εἶναι ἐκτὸς ἀντιλήψεως ὅπως λέγει ὁ Θ. Παῦλος «ὃ ὁ φθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε» διότι, ὅπως εἶναι γνωστὸν, οὐκ ἔχομεν ὥδε ἐπίγειον πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. 13 - 14).

Μ' αὐτὸν τὸν μοναδικὸν στόχον στὴν ζωὴν μας,

κατευθυνόμενοι από τὸ δυνατό χέρι τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν εὐστοχήσωμεν ἀλλὰ θὰ «ἐπιτύχωμεν» θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα, ποὺ εἶναι ἡ αἰώνιος μακαριότης καὶ ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Μὲ κύριον βοηθὸν τὸν Θεὸν μας ἐν τῇ παρουσίᾳ γενεᾷ ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν διότι, ὡς γνωστὸν, οὐδὲν ἀδυνατεῖ παρὰ τῷ Κυρίῳ.

(Λουκᾶ Α. 37).

«Ὅτι οὐκ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα». Οἱ στόχοι εἶναι οἱ ὑψηλοὶ καὶ διὰ τοὺς μὴ πιστεύοντας αὐτοὶ ἀσφαλῶς κείναι ἔξω τῆς πραγματικότητος. Τί ποῖδ' ρεαλιστικὸν διὰ τὸν χριστιανόν, μὲ λίγα ποῦ «προσφέρει» νὰ καταγράφεται ὡς «πολίτης τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας»!

Καὶ τοῦτο διότι ὁ Χριστιανὸς πιστεύει ἀκράδαντως καὶ ἀδιστάκτως πῶς ἡ ζωὴ εἶναι μικρὰ καὶ πεπερασμένη ἀλλὰ μὲ αὐτὰ ποὺ ἐνσταλάζει ἐν τῇ καρδίᾳ ὁ Ἐπουράνιος Ἀρχηγὸς ἡ ζωὴ καθίσταται εὐτυχής. Ὅχι μόνον ἐν τῇ παρουσίᾳ βιωματικῇ καταστάσει, ἀλλὰ μεστόχον τὴν αἰώνιον κατάπαυσίν μας. Ἀλλά, ὅμως ἡμεῖς οἱ ζῶντες ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ, πρέπει νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ὁ ἀγῶνας τὸν ὁποῖον διεξάγομεν πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν «σωστὴν δεοντολογίαν καὶ τάξιν» καὶ νὰ μὴν γίνεταί τι, ἀτάκτως καὶ χωρὶς ἀθλητικὴν προετοιμασίαν, ἔχοντες πάντα ἐν νῷ τὸ τοῦ Θ. Παύλου ὅτι οὐδεὶς στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ «Ἐάν δὲ καὶ

ἀθλεῖ τις οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ» (Τιμ. Β2.5).

Αὕτῃ ἡ προτροπὴ τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας διὰ νὰ τύχωμεν καὶ ἡμεῖς τῆς ἐγκρίσεως τῆς νομίμου ἀθλήσεως, παρὰ τοῦ Ἀθλοθέτου.

Νόμιμος ἀθλησις εἶναι ἡ συνεχὴς ἐγρήγορσις καὶ «φυλακὴ περὶ τὰς αἰσθήσεις μας». Μ' ἄλλα λόγια ἐγρήγορσις σημαίνει αἰκνίητα μάτια, ποὺ ὅτι καὶ ἂν κάμνωμεν πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἐγκρίσιν καὶ εὐλογίαν τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐὰν ὑπάρχῃ αὕτῃ ἡ εὐλογία τότε ἀσφαλῶς θὰ ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς, οἱ σκώληκες, τὸ τοῦ Κυρίου «Ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστὸς ἐπὶ πολλὰ σὲ καταστήσω εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου» (Ματθ. 25, 21).

Νά γιατί σήμερον ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας παρακαλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ εὐλογήσῃ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χριστότητός του, εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρος καὶ «σημαντική».

Ἄς θελήσῃ ἐν τῷ ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἐλέει ὁ ἀθλοθέτης Χριστὸς νὰ εὐλογῇ τὸν χρονικὸν κύκλον τοῦ πνευματικοῦ ἐνιαυτοῦ μας καὶ νὰ κατευθύνῃ κάθε ἐνέργειά μας, ποῦ νὰ τείνῃ πρὸς σωτηρίαν μας.

ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Μὲ τὴν εὐσημον ἑναρξιν τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐορτάζει ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας τὴν μνήμην αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀνδρός, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου κλίνομεν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν παρακαλοῦμεν νὰ ὁδηγῇ τὰ διαβήματά μας, παριστάμενος ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, μεσιτεύων διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Λέγεται Στυλίτης διότι ἀνῆλθεν ἐπὶ κίονος (στύλος) καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ 47 ἔτη προσευχόμενος καὶ μαχόμενος σῶμα μὲ σῶμα μὲ τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, οὓς καὶ κατετρόπωσεν. Ἡ, ἄνευ προηγουμένου, ἐνδοξος

πράξις τοῦ Ὁσίου Συμεὼν ὡς πρὸς τὴν διάρκειάν της δὲν ἔχει παρομοίαν. Καὶ ἱστάθεμα ἡμεῖς οἱ Νάνοι, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ μεγαλειῶδες κατόρθωμα καὶ θαυμάζομεν τὸν θεῖον Ἥρωα. Μὲ τὴν ἐκφρασιν αὐτοῦ τοῦ θαυμαστοῦ, τὸν ἱκετεύομεν νὰ γίνῃ, ὡς λέγομεν ἀνωτέρω, μεσίτης διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὸ μέγα ἔλεος ἀπὸ τὸν πανικτοίρμονα Θεόν.

Οὗτος ὑπῆρξεν κατὰ τοὺς Χρόνους Λέοντος τοῦ Σοφοῦ (5ος αἰὼν μ.Χ.) καὶ ἀγίου Μαρτυρίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας. Διὰ τὴν ἱστορίαν ἀναφέρομεν ὅτι ὁ Ἅγιος ἐγεννήθη εἰς τὸ Σεσάν τῆς

Κιλικίας και ότι ή εφεσίς του ήτο πώς να περιβληθῇ τὸν Μοναχικὸν Τριβώνιον. Ἡ ζωὴ του, ἐν τῇ παιδικῇ του ἡλικίᾳ, ήτο ἀγνή και σύμφωνα με τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, προσεκτικὴ και ἀγία. Ὄταν ἐφθασεν τὸ 20ον ἔτος, ὡς εἰκάζεται, περιεβλήθη τὸ Μοναχικὸν ἔνδυμα και ἐν ὑπακοῇ διατελῶν διέπρεψεν μεταξὺ τῶν συνασκητῶν του και ἐγένεν τύπος και ὑπογραμμός, ἐν νηστεία και προσευχῇ.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφήρμοσεν εἰς τὸ ἔπακρον εἶναι τὸ τοῦ Παύλου «ἀλλ' ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα και δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι» (Α' Κορινθ. 9.27). Δὲν τὸ ἐφήρμοσεν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ «ὑπερεκόντισεν» διότι ἐσκέπτετο ὅτι δὲν εἶναι δουλαγωγία τοῦ σώματος νὰ εἴσαι ἐγκάθειρκτος μέσα σὲ φρέατα και εἰς τὶς ὁπὲς τῆς γῆς, ἀλλὰ και ἔστησεν διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ στύλον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνερριχῆθη και παρέμεινεν προσευχόμενος και κονταρομαχῶν με τὶς καταχθόνιες δυνάμεις, και ἐστάθη νικητῆς ἐπὶ 4,7 ἔτη.

Μόνος, μόνω προσευχόμενος, ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλῖτης εὐηρέστησεν τὸν Κύριον παρ' ὅλον ποῦ τὸ σκάμμα του (ἡ ἄθλησις) ήτο ὑπεράνθρωπος. Μία σκέψις και διακαὴς πόθος του ήτο πῶς νὰ σκληραγωγῇ τὴν σάρκα του, γιατί ἐγνώριζεν ἐκ πείρας πῶς αὐτοὶ ποῦ θέλουν νὰ ζοῦν εὐσεβῶς πρέπει νὰ εἶναι μακρὰν τοῦ κόσμου και με κάθε ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν νὰ πλησιάσουν τὸ πρότυπον τοῦ Ἁγίου Ἡλίου τοῦ Θεοβίτου, Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ και Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου, ζῶντες ἐν ἐρήμῳ και προσκαρτεροῦντες ἐν προσευχῇ και τῇ δεήσει.

Ἐμεῖς οἱ ἐν «μαλακοῖς ἱματίοις ἡμφιεσμένοι» (Ματθ. 11.8) προσβλέποντες εἰς τὸ θεῖον πρότυπον τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Συμεὼν μένομεν «κατά-πληκτοι» και ἂν ὑπάρχη ἐν ἡμῖν σπινθήρ Πνεύματος Θεοῦ ἐκλησάσμεθα διὰ τὸ θαῦμα, τὸ ὑπὲρ φύσιν, τοῦ Ἁγίου Πατρός και σπεύδομεν νὰ προσθέσωμεν και τὴν Δευτέραν ὡς νηστήσιμον ἡμέραν διότι ἔχομεν ἀκούσει παρὰ τῶν Πατέρων και δὴ τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅτι και οἱ Φαρισαῖοι ἐνήστευον (δὶς τοῦ Σαββάτου), δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, και συνεπῶς ἡ μικρὴ αὐτὴ προσφορὰ ὅσοι τὴν ἀποτολμοῦν εἶναι δεκτὴ ἀπὸ τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος μᾶς θέλει νὰ βαδίζωμεν τὴν «στενὴν και τεθλιμμένην ὁδόν» (Ματθ. 7. 14) και ὅχι τὴν εὐρείαν και εὐρύχωρον, ἡ ὁποία ἀπάγει εἰς ἀπώλειαν. Προτοῦ ὅμως κλείσωμεν αὐτὴν τὴν μικρὰν προσπάθειάν μας διὰ τὸν Ἅγιον Συμεὼν τὸν στυλῖτην, ἃς δοῦμε με ἀπλὲς γραμμὲς μερικὰ τῶν «σκαμμάτων» του! (ὑπεράνθρωποι προσπάθειαι).

Α. Σχεδὸν ἡμισυ αἰῶν ἐν τῷ στύλῳ.

Β. Ἄσιτος ὄχι μιὰ ἢ δύο ἡμέρας ἀλλὰ ὁλοκλήρους ἑβδομάδας.

Γ. Οὐδεμία γυνὴ προσήγγισεν κοντά του, ἔστω και αὐτὴ ἡ μητέρα του ἡ ὁποία ὑπήκουσε ὅταν τῆς εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς ὅτι θὰ τὴν ἴδῃ μόνον εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Παρέμεινεν ὅμως πλησίον τοῦ στύλου ἐπὶ ἔτη πολλά. Ἀπεβίωσεν και ἐτάφη αὐτὴ εἰς τὸν περίγυρον τοῦ στύλου.

Δ. Ἀκρα ταπεινοφροσύνη, ὅταν ὁ Πατριάρχης και οἱ Πατέρες τοῦ ὑπέδειξαν ὅτι εἶναι σκληρὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάνει διὰ τὸν ἑαυτὸν του και νὰ κατέλθῃ ἐκ τοῦ στύλου, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ κἀνῃ ὑπακοήν. Βλέποντες ὅμως τὴν προθυμίαν του και τὴν ταπείνωσίν του ἀνεκάλεσαν, αὐτὸ ποῦ τοῦ εἶπαν, και ἔμεινεν εἰς τὸν στύλον, ὡς και πρότερον, πεισθέντες ὅτι αὐτὸ ήτο θέλημα Θεοῦ.

Αὐτὰς τὰς προσπάθειας βλέπων ὁ Παντεπόπτης, τοῦ ἐχάρισεν πλούσια πνευματικὰ δῶρα, ἐγκαρτέρησιν, θεῖαν ὑπομονὴν και πλούσιον προορατικὸν χάρισμα. Ἐγνώριζεν τοὺς πλησιάζοντας ἐκ τοῦ μακρόθεν και ἔδιδε ἐν πνεύματι ταπεινώσεως τὰς θείας του συμβουλὰς εἰς τοὺς προσερχομένους, ἀκόμη και Βασιλεῖς.

Στὴν προκειμένη περίπτωσιν, Ἀνατολὴ και Δύσις ἐγνώριζαν τὸν ἀφιερωμένον Ὅσιον και ἔσπευδον νὰ τὸν συμβουλευθοῦν, ἀρυόμενοι ὅ,τι καλὸν και σωτήριον. Ὁ Κύριος Θεοδώρητος τακτικὰ τὸν ἐπεσκέπτετο και ἐλάμβανεν τὰς σωτηρίους ὁδηγίας του. Ὁ Θεοδώρητος εἶναι και ὁ γράψας τὸ συναξάριον διὰ τὸν Ἅγιον Συμεὼν τὸν Στυλῖτην. Καλὸν εἶναι νὰ θυμίσωμεν ὅτι ὁ Ὅσιος Δανιὴλ ἄλλος στυλῖτης, βιαστὴς τῆς ἐρήμου, ἀκούων τὰ περὶ Συμεῶνος, τὸν ἐπεσκέφθη και πῆρε πνευματικὰς ὁδηγίας, σὰν τὴν ὑψίστην τοιαύτην ὅ,τι ἔπρεπε και αὐτὸς νὰ ἀκολουθήσῃ διότι ήταν θέλημα Θεοῦ διὰ νὰ ἀναρριχηθῇ ἐπὶ στύλου.

Ἀσχέτως, τί ἀποφάσεις ἔλαβεν ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας, διὰ τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς καταργήσεως τοῦ ὑπερανθρώπου τούτου ἀθλήματος, ἡμεῖς ὅμως ἐν τρυφῇ και καταναλωτικῇ κοινωνίᾳ τρυφῶντες ἃς θαυμάσωμεν τὸν Ἅγιον και ἃς προσφέρωμεν, ὅτι ἔχομεν, εἴτε πνευματικὸν εἴτε ὑλικὸν ἐν τῇ ζωῇ μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποῦ προβάλλομεν αὐτὰς τὰς θείας μορφὰς διὰ παραδειγματισμόν, ὁ δὲ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλῖτης νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ μεσίτης ἐν τῷ Οὐρανῷ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Γένοιτο.

+Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

Στην Ἀρχαία ειδωλολατρική Ἑλλάδα τότε πού βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς πολυθεΐας, τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῶν ἄλλων σκοτεινῶν συνηθειῶν πού οἱ πρόγονοί μας θεωροῦσαν Θεοσέβειαν ὑπῆρχαν καὶ διάφορες ἐορτὲς πρὸς τιμὴν τῶν ψευδοθεῶν οἱ ὁποῖες συνοδεύοντο καὶ ἀπὸ πολυτελεῖς τελετὲς θυσιῆς πού πολλὲς φορὲς κατάληγαν ἀπὸ τὸν οἰστρὸν καὶ σὲ ἀνθρωποθυσιῆς πού εἶχαν κάποια ποικιλία ὡς πρὸς τὸν τρόπον πού προσφέρονταν τὸ θῦμα π.χ. Ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλιᾶ Ξέρξου Ἀμαστρις θέλοντας νὰ ἐξευμενίσῃ τὴς ὑποχθόνιες θεότητες διέταξε νὰ θάψουν ζωντανούς δέκα ἀνθρώπους, ἐπίσης στὸν ψευδοθεὸν Μολῶχ θυσιάζαν βρέφη καίγοντάς τα στὰ χέρια τοῦ πού ἦταν πυρακτωμένα καὶ πού μὲ ἓνα μηχανισμό τὰ καταβρόχθιζε στὴν πυρακτωμένη γαστέρα του.

Στὴν Ἀθήνα τὴν θεωρουμένη κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ τοὺς καταδίκους τοὺς θυσιάζαν στοὺς ψευδοθεοὺς στεφανώνοντάς τους ὅπως καὶ τὰ ζῶα τῶν θυσιῶν, τοὺς ἀνέβαζαν ἐπάνω σ' ἓνα βράχο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς κρήμιζαν. Στὴν Τένεδο καὶ στὴ Χίο τοὺς τεμάχιζαν καὶ τοὺς ἐκαιγαν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη ἀνθρωποθυσιῶν ὑπῆρχαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ θυσιῆς συνεχίσθηκαν μέχρι τὸν μεσαῖωνα στὴ Ρώμη καὶ ἄλλοι.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴς θυσιῆς ὑπῆρχαν καὶ ἄλλες τελετὲς πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν ὅπως τὰ ἀρχαῖα Καλλυντήρια ἢ ἄλλιῶς πλυντήρια πού γινόντουσαν στὴν Ἀθήνα κατὰ τοὺς μῆνας Μάϊον ἢ Ἰούνιον (Θαργηλιῶνα) πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς Παλλάδας τῆς ὁποίας τὸ ξόανο βρισκόταν στὴν Ἀκρόπολη στὸ Ἐρέχθειο καὶ τὸ ὁποῖο κατέβαζαν στὸ Φάληρο μὲ πομπή τὸ βύθιζαν στὴν θάλασσα τὸ ἄφηναν ὁλόκληρη τὴν ἡμέραν πρὸς καθαρισμό.

Αὐτὴν τὴν ἡμέραν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θεωροῦσαν ἀποφράδα καὶ ἡμέρα πένθους γι' αὐτὸ καὶ δὲν δούλευαν. Αὐτὰ τὰ ἐγγραψά σὰν πρόλογο γιὰ νὰ δοῦμε ὅλοι μὲ πιδὶ τρόπο οἱ πρόγονοί μας λάτρευαν τοὺς ψευδοθεοὺς τοὺς καὶ μὲ πόση ἀγάπη πρόσφεραν ἐκεῖνοι τὴς θυσιῆς τοὺς σὲ σύγκριση μὲ τὸν δικό μας τρόπο προσευχῆς καὶ λατρείας τοῦ ὑψίστου καὶ παντελείου Θεοῦ.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ειδωλολάτρες ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς ἔλεγαν βαρβάρους ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς σημερινούς Ὀρθόδοξους Χριστιανούς πού φοβοῦ-

μεθα νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν μὴν τυχόν καὶ μᾶς ποῦν ὅτι εἴμεθα ἀγενεῖς, βάρβαροι, ἀπολίτιστοι κ.λπ.

Σκοπὸς ὅμως δὲν εἶναι νὰ θίξωμεν τὴν χλιαρὴν μας πίστη τῶν ψευδορθόδοξων Χριστιανῶν μας ἀλλὰ νὰ φανερώσωμεν στοὺς πιστοὺς τὴν σύγχρονον ειδωλολατρείαν. Τότε ἔκαμναν θυσιῆς πιστεύοντας ὅτι ἐξευμενίζουν τοὺς Θεοὺς των προσφέροντας σ' αὐτοὺς τὰ παιδιὰ τους πού τὰ ἔκαιον, σήμερα ὅμως οἱ μητέρες καὶ οἱ συνένοχοι πατέρες θυσιάζουν στὸν διάβολο τὰ ἀγέννητα παιδιὰ τους μάλιστα μὲ τὴν κάλυψη τοῦ Κράτους καὶ τὴς εὐχῆς τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας. Τότε βύθιζαν τὸ εἶδωλο κάποιας θεᾶς γιὰ νὰ τὸ καθαρίσουν νὰ τὸ στολίσουν καὶ νὰ τὸ προσκυνήσουν καὶ τὴν πράξη τους αὐτὴν τὴν ὀνομάζαν «Καλλυντήρια» σήμερα οἱ νέες μας ξεγυμνώνονται κατὰ τὸν αἰσχρότερον τρόπον καὶ ἐπιδεικνύουν τὴς σάρκες τους στοὺς πορνοφθάλμους κριτὲς πού θὰ διαλέξουν τὴν δῆθεν καλύτερη γιὰ νὰ τὴν ὀνομάσουν μὲ τὴν ξενικὴ λέξη «Μις» Ἑλλάς, Εὐρώπη, Κόσμος κ.λπ. τὰ σημερινὰ Καλλιστεῖα. Τότε οἱ πρόγονοί μας πενθοῦσαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ψευδοθεᾶς ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη σήμερα ἐμεῖς πού βλέπουμε τὴς ἁγίες καὶ θαυματουργές εἰκόνες μὲ τὸ πνεῦμα τῆς σύγχρονης ειδωλολατρείας νὰ διακοσμοῦν τὰ Μουσεῖα καὶ τὰ καπνιζόμενα σαλόνια δὲν συγκινούμεθα οὔτε πενθοῦμε ἀλλὰ καυχώμεθα ὅτι ἔχουμε ἓνα καλὸ «κομμάτι».

Τότε ἂν κάποιος βεβήλωνε τὸν ναὸν κάποιου ψευδοθεοῦ ἐτιμωρεῖτο σκληρὰ σήμερα πού οἱ Ὀρθόδοξοι ναοὶ μέσα στοὺς ὁποίους λατρεύεται ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς βεβηλώνονται μὲ τὴν θεατροποίηση τους καὶ τὴς τόσες κωμικότητες πού διαπράττονται κατὰ τὴν τέλει τῶν μυστηρίων καὶ ιδίως τῆς Βαπτίσεως ὅνι μόνον δὲν τιμωροῦνται οἱ ἀσεβοῦντες ειδωλολατρικῶς ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ φορεῖς τῆς ἱερωσύνης δὲν ἀνοίγουν τὸ στόμα τους γιὰ τὸν παραμικρὸ ἔλεγχο φοβούμενοι μὴν κακοκαρδίσουν τοὺς κυρίου ἢ τὴς κυρίας καὶ χάσουν καὶ τὸ φιλοδώρημα.

Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ σοβαρὰ συνθέτουν τὴν σύγχρονον ειδωλολατρεία ἀλλάξαν οἱ κρατοῦντες κινούμενοι ἀπὸ τὴν Ἑβραϊσμοσωνία τὴς ἐορτῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τέτοιες ειδωλολατρικὲς κατήργησαν τὴν ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς πού γιόρταζαν ὅλες οἱ μητέρες καὶ θέσπισαν

μια άλλη ξένη πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν μέχρι σήμερα παράδοση τῶν αἰώνων.

Ἐπίσης θέσπισαν ἑορτὴ γιὰ τὶς γάτες καὶ τοὺς σκύλους καταργοῦν μὲ ἔμμεσον τρόπον τὴν ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου γιὰ νὰ γιορτάσουν τὶς ἑνοπλες δυνάμεις. Κατὰ δὲ τὶς ἑορτές τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἡ θεία λειτουργία τελειώνει νωρὶς συντομευμένη καὶ ψαλιδισμένη γιὰ νὰ ἀδειάσουν τοὺς ναοὺς καὶ νὰ καταλάβουν θέσεις αὐτοὶ ποὺ δὲν ἐκκλησιάσθηκαν γιὰ νὰ ἀκούσουν τὴν δοξολογίαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πόλεως, ἀπὸ αὐτοὺς δὲ τοὺς δῆθεν Ὁρθόδοξους ἀρχόντες ζήτημα ἂν κάνουν τὸν Σταυρὸ τους ἕνα 5% οἱ ἄλλοι πάσχοντες ἀπὸ ναρκισσισμόν κομπάζουν θαυμάζοντες τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ τὰ ἐπίσημα ἐνδύματά τους.

Μόνο αὐτὲς τὶς εἰδωλολατρικὲς συνήθειες ἀποκτήσαμε ὄχι ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἄλλες ξενόφερτες, μέρα σοῦ λέγει τοῦ Μασωνικοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ, μέρα τοῦ Ο.Η.Ε., μέρα τοῦ ΝΑΤΟ, μέρα τῆς Κόκκινης Πρωτομαγιάς, μέρα τῆς πεθερᾶς, μέρα τῶν ἔρωτευμένων, διάβαζε (ἀσχημονούντων καὶ ἄλλα πολ-

λά). Σὲ τί λοιπὸν διαφέρομεν ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες ποὺ δὲν γνώριζαν τὴν ἀλήθειαν ποὺ δὲν εἶδαν τὸ φῶς, ποὺ δὲν περπάτησαν τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς, ποὺ δὲν γεύθηκαν τὸ οὐράνιο μάννα τὸ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ;

Σὲ τί διαφέρομεν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πολλὰς φορὲς φθάνουν καὶ στὸν καννιβαλισμὸν ὅταν ἐμεῖς θεσπίζομεν νόμον γι' αὐτὸ τὸ πράγμα. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ ἐποχὴ μας μία ἐποχὴ ποὺ μαστίζεται ἀπὸ ἕνα νέο εἶδος εἰδολολατρίας; Ἄς τινάξωμεν τὶς λεπίδες τῆς ψευτοευγενείας, ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ ἃς πιάσωμεν τὸ μαστίγιον τῆς ἀληθείας καὶ νὰ ἐλέγξωμεν μικροὺς καὶ μεγάλους διότι ἀλλιῶς ἡ Ὁργὴ τοῦ Θεοῦ θὰ ἔλθῃ δριμύτερη στὰ κεφάλια μας. Τότε θὰ ζητοῦμεν ἑλεος καὶ βοήθεια ἀλλὰ δὲν θὰ μπορεῖ νὰ μᾶς τὴν προσφέρῃ κανεὶς θὰ μετανιώσωμε μὰ ὁ Θεὸς δὲν θὰ δέχεται τὴν μετάνοιάν μας, γιατί θὰ εἶναι πολὺ ἀργά.

Τώρα λοιπὸν ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ἐπισκέπτεται μὲ τὸ δικό του τρόπο (θεομηνίες) ἃς μετανοήσωμεν καὶ ἃς κλάψωμεν γιὰ νὰ κερδίσωμεν τὴν εὐνοιά του.

+ Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα Σεβαστὸν Ἱεράρχην Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικον Ἀντιπρόεδρον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας ΓΟΧ Ἑλλάδος ἔτη πολλὰ καὶ εὐλογημένα παρὰ τῷ Κυρίῳ. Ὁ ἅγιος Φθιώτιδος μὲ τὴν εὐγένειάν του, καλωσύνην καὶ ἦθος, τιμᾷ τὰς τάξεις τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος.

«Μουσικὸς Θησαυρὸς» τοῦ Ἑσπερινοῦ

Περιλαμβάνων ἅπασαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, μετὰ πολλῶν προσθηκῶν ὑπὸ Νεκταρίου Μοναχοῦ Ἱεροψάλτου (Ἀγ. Ὅρος 1985) καὶ ἀνατυπούμενος ἀπὸ τὴν Συνοδείαν τοῦ Θεοφυλάκτου καὶ Παντελεήμονος, τῶν Νανοπουλαίων. Ἱβηρικὸν Κελίον Ἅγιος Νικόλαος, Καρυαί, Ἅγιον Ὅρος. Προηγούμενη ἔκδοσις τῶν Ἰδίων, «Καλλίφωνος Ἀηδῶν» καὶ Μουσικὸς Θησαυρὸς Λειτουργία Α', Β' Τόμοι.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

Ε Κ Δ Ο Σ Ι Σ :

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς — Ἀναγνώστης
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

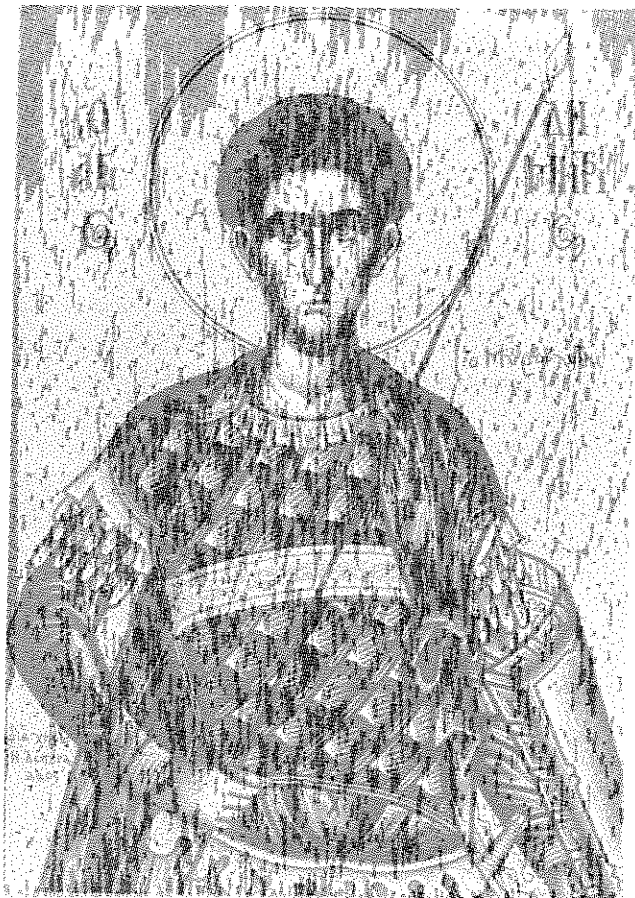
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμαὶ 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν πάνσεπον μνήμην τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, καὶ ἡ γείτων συμπτωτεύουσα καυχᾶται διὰ τὸν Ἁγίόν της, τὸν πάνυ σεπτόν, ποῦ στολίζει τὸ στερέωμα τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης.

Εἶναι τὸ ἀνάστημά του τόσο μέγα που ὅτι καὶ ἂν συγγραφῇ δι' αὐτὸν εἶναι λίγα «βότσαλα παρὰ τὸν μέγαν Αἰγιαλόν» διὰ νὰ μὴν κάμωμεν τὸν ἄλλον χαρακτηρισμὸν «Σταγὼν ἐν τῷ ὠκεανῷ». Εἶναι τόσοσ ὁ πλοῦτος τῆς δόξης του καὶ τῶν θαυμάτων, ποῦ θὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου «Οὐδέ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία μ' ἄλλα λόγια δὲν φθάνει ὁλόκληρος ὁ κόσμος νὰ χωρέσῃ αὐτὰ ποῦ ἐγράφησαν δι' αὐτόν. Αὐτό, ἔλεγεν ὁ Ἁγ. Ἰωάννης διὰ τὸν Κύριον δι' ὅσα εἶπε καὶ ἐπραξεν ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του μετὰ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ γίνῃ ἓνας πλησίσιος παραλληλισμὸς μας διὰ τὸν Ἁγίον Δημήτριον, τὸν Μυροβλήτην, ἐφ' ὅσον ὁ τελευταῖος ἐμιμήθη τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ ἐγίνε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς Αὐτοῦ.

Νεώτερος ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν τὸν ὁποῖον ἐκήρυσσεν, τοῦλάχιστον κατὰ μίαν δεκαετίαν. Σ' αὐτὸ τὸ ὀλιγόχρονον διάστημα τῆς ζωῆς του ἐν τῇ τῶν Θεσσαλονικέων πόλει ἔκαμεν τὸν λαόν της νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τρέχῃ ἐκεῖ ὅπου ὁ Δημήτριος ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Βοηθούμενος ἀπὸ τὴν πλουσίαν μόρφωσιν ποῦ εἶχεν αὐτὸς ὁ Δούκας τοῦ στρατεύματος τοῦ Γαλερίου καὶ χάριτι θείᾳ «πεπροικισμένος» ἦταν διὰ μὲν τοὺς εἰδωλολάτρας τὸ «κάρφος» τῶν ὀφθαλμῶν των, διὰ δὲ τοὺς χριστιανούς τοὺς φωτισθέντας ἀπὸ τὸν Ἁγίον Ἰνδαλμα τῆς χριστιανικῆς προκοπῆς καὶ δράσεως.

Καὶ σ' αὐτὸν προσέφευγον, ὅλοι ναὶ ὅλοι ἀπὸ γέροντες μέχρι νέοι διὰ νὰ φωτισθοῦν καὶ ἐνισχυθοῦν διὰ τὴν ζωὴν των. Ἰδιαίτερα φροντίδα ὁ Ἁγιος Δημήτριος ἔδειξεν διὰ τοὺς συνηλικιώτας του οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον πρὸς τὸν Δημήτριον, ὡς ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων «Ὁν τρόπον ἐποιποθεὶ ἡ ἑλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων οὕτως ἐποιποθεὶ καὶ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ ὁ Θεός» (Ψάλμ. ΜΑ. 2.).

Τὸν ἐχαρίτωσεν ὁ Κύριος μὲ λόγον καὶ ζωὴν πλουσίαν οὕτως ὥστε ἀπὸ τὸ στόμα του νὰ ρέουν ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος «Ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος» (Ἰωαν. 7.38). Ναί, ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελῶνός αὐτοὺς ποῦ ἀγαπᾷ οὕτως ποιεῖ, ὥστε ἐκ τῆς κοιλίας των νὰ ἐξέρχωνται αὐτὰ τὰ ῥήματα ζωῆς.

Τὸ παράδειγμα τοῦ δεκαοκταετοῦς Νέστορος, νὰ κατανικήσῃ τὸν Γολιάθ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου Λυαῖον, πρωτοπαλλικάρον τοῦ αὐτοκράτορος εἶναι σημάδι ἀρκετὸν διὰ νὰ καταδείξῃ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ ὃν ἐκήρυσσεν ὁ Δημήτριος κατετρόπωσεν τὸν γίγαντα, τὸν φίλον καὶ σωματοφύλακα τοῦ Γαλερίου, σὰν ἄλλος Δαυὶδ ὁ Νέστωρ, ὁ μάρτυς ποῦ ἐσφάγη ἀπὸ τὸν αἰμοσταγῆ αὐτοκράτορα. Τὸ ὅτι ὁ Ἁγιος Δημήτριος δὲν μετέβη νὰ προῦπαντήσῃ τὸν νικηφόρο βασιλέα στάθηκε μιὰ ἀσφορμὴ διὰ νὰ καταστῇ καὶ ὁ Ἁγιος μεγαλομάρτυς, ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ. Αἰῶνες διέρρευσαν ἀπὸ τὸν Τρίτον Μ.Χ. μέχρι σήμερον καὶ ἀφθίτος θὰ εἶναι ἡ μνήμη του εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ἡ ἱστορία κατέγραψεν τὴν στιχομυθίαν, πού εἶχεν ὁ Γαλέριος μετὰ τὸν Ἅγιον, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τοῦ Δημητρίου ἀπέριππε, αὐτὰ τὰ ὁποῖα τοῦ ὑπέσχετο ὁ Αὐτοκράτωρ, τὰ ὁποῖα ἦσαν «σκύβαλα», μπροστὰ σ' αὐτὰ πού τοῦ ἐτοίμαζεν ὁ ἐπουράνιος Ἀρχηγός του. Ἦξερεν ὁ Δημήτριος, λίγες ὥρες μαρτυρίου, μετὰ ὁμολογίαν πίστεως, ἦταν ἕνα τεράστιον κεφάλαιον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς. Καθ' ὃ διδάσκαλος τοῦ χριστιανισμοῦ ἐγνώριζεν σαφῶς τὸ τοῦ Θ. Παύλου ὁποῖος εἶχεν περάσει πρὸ διακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τὴν πόλιν του, ὅ,τι ἔγραφεν πρὸς Φίλιπ. 3.8 «Καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω».

Καὶ ἐκέρδησεν ὁ Δημήτριος τὸν Ἰησοῦν, λογχευθεὶς τὴν πλευράν του σὰν τὸν Κύριον ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀφήσας καὶ αὐτὸς κραυγὴν ἀφέσεως καὶ συγχωρήσεως διὰ τοὺς λογχευτάς του. Περαινώντας τὸν λόγον μας ἃς τολμήσωμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ

Ἅγιος Δημήτριος διὰ μέσου τοῦ χρόνου προσπίζει τὴν πόλιν διὰ τὴν ὁποῖαν ἐτάχθη ὡς προστάτης ἐξ οὐρανοῦ. Εἶναι αὐτὸς πού πολεμεῖ σὰν ἀπλοῦς στρατιώτης εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς πόλεως. Ὅσοι ἔχουν «καθαρὰ» μάτια τὸν βλέπουν μαχόμενον εἰς τὰ τεῖχη της. Καταφέρνει συντριπτικὰ κτυπήματα ἐναντίον τῶν Ἀγαρηνῶν καὶ ἄλλων φυλῶν, πού προσπαθοῦν διὰ μέσου τοῦ χρόνου, νὰ ἐκπορθήσουν τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἄγιε μυροβλήτα Δημήτριε, περιχαράκωσε καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνητάς σου ἀπὸ κάθε σωματικὸν καὶ ψυχικὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον κατεργάζεται νύκτα καὶ ἡμέραν ὁ ἀντικείμενος Ἐχθρός. Εἴθε αἱ πρεσβεῖαι σου πρὸς τὸν Ἐπουράνιον Θεὸν νὰ εἰσακουσθοῦν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ ποθοῦμενον, τὴν Ἐπουράνιον Βασιλείαν. Γένοιτο.

+ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Η ΘΕΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ἡ Ἐξομολόγησις, ὅπως εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι τοῖς εὐρισκομένοις ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας καὶ χωρὶς αὐτὴν, δὲν νοεῖται χριστιανικὴ ζωὴ καὶ βίωμα. Οἱ ὄντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ «μεταλαμβάνοντες» γνωρίζουν τί δῶρα προσπορίζει εἰς τὸν ἐξομολογούμενον, καὶ πόσο ὁ ψυχικὸς του κόσμος «καταυγάζεται» ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Διὰ τοὺς πιστοὺς, εἶναι σαφὴ, ἔκδηλα καὶ χειροπιαστὰ τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα παίρνει ἀπὸ τὸν ἐξομολόγον του. Μικρὸν τὸ ἀκραιφνὲς συναίσθημα ὅτι ἀπηλλάγη ἡ ψυχὴ του ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄγος τῶν ἀνομιμάτων του; Ἀσχέτοι μὲ μικροῦ ἢ μεγάλου κανόνος πού ὑπέστη ὁ ἐξομολογηθεὶς θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του «πανευτυχῆ» διότι ἔσπασε τὸ φράγμα τῆς ντροπῆς καὶ ὡμολόγησε ἐν κατανύξει κλαυθμῷ τὰ βάρη τῶν ἀνομιῶν τῆς ψυχῆς του.

Δὲν εἶναι φιλολογία αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγομεν διότι ὁ πρωτοεξομολογούμενος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν διὰ νὰ ἀποθέσῃ τὰ βάρη τῶν ἀνομιῶν του, ἔχει ἤδη ὑποστῇ τὴν ἐσωτερικὴν διεργασίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὅπως γνωρίζομεν συγκροτεῖ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

Σκοπὸς τοῦ ἄρθρου δὲν εἶναι νὰ προσφύγωμεν εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἢ τὸν Μακαριστὸν Χρῆστον Ἀνδρουτσον, Ὁρθόδοξον Καθηγητὴν τῆς Δογματικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διὰ νὰ δώσωμεν «ὀρισμούς». Ἴσως νὰ τὸ ἐπιχειρήσωμεν, ἐὰν μᾶς ζητηθῇ εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ σκοπὸς τοῦ ὀλιγολόγου ἁρθριδίου μου εἶναι διὰ νὰ καταδείξω εἰς τὸ φιλακόλουθον κοινὸν τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας,

ὅτι χωρὶς ἐξομολόγησιν δὲν νοεῖται σωστός χριστιανισμός.

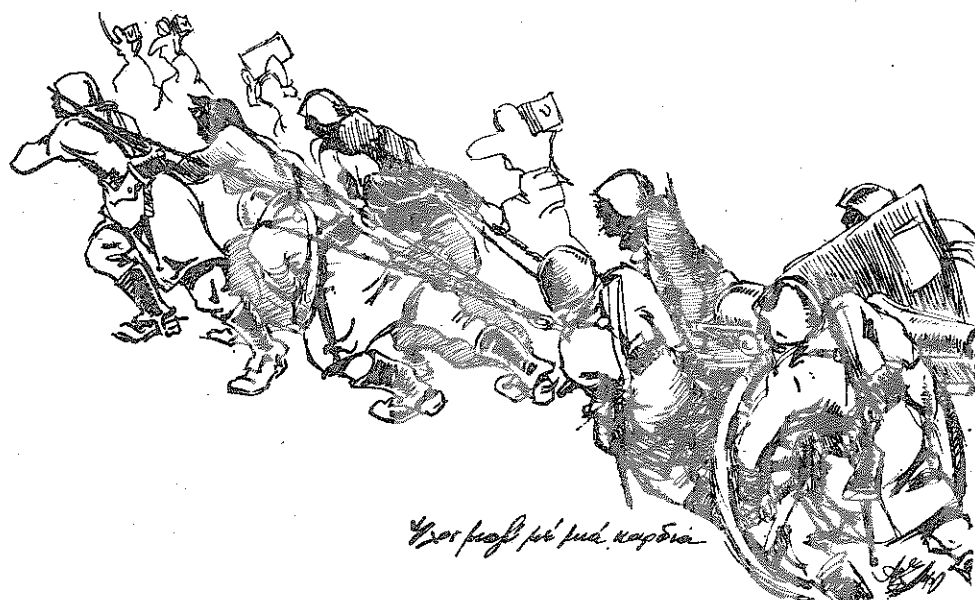
Τὸ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι χωρὶς αὐτὴν τὴν «κάθαρσιν» πού δίδει ἡ ἐξομολόγησις δὲν εἶναι «νοητὴ», καὶ τολμῶμεν νὰ εἰπώμεν, ἴσως εἶναι καὶ παρακεκινδυνευμένη διότι ὁ Θ. Παῦλος μᾶς τονίζει (Α. Κορινθ. 11.28) «Δοκιμαζέτω ἄνθρωπος ἑαυτὸν καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω». Γι' αὐτὸ ὁμιλῶ διὰ παρακεκινδυνευμένην ἐνέργειαν νὰ προσέρχεται κανεὶς εἰς τὸ ποτήριον χωρὶς τὴν ἐκ βαθέων κάθαρσιν ἐκ τοῦ μυστηρίου.

Διὰ νὰ εἶμαι ἀπολύτως εἰλικρινὴς ἕνας ἐκ τῶν βασικῶν λόγων πού γράφω τὰ παρόντα εἶναι πού σὰν ἱερωμένος ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ βλέπω ὅτι πολλοὶ προσέρχονται, χωρὶς αὐτὴν τὴν θέαν συγχώρησιν τῆς ἐξομολογήσεως, καὶ «ἀναμένουν» μόνον συγχωρητικὴν εὐχὴν παρὰ τοῦ Ἱερουργοῦ. Νομίζω, τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ, ματαιοπονοῦν ἐὰν φαντάζονται ὅτι ἡ συγχωρητικὴ εὐχὴ ἀντικαθιστᾷ τὸ μυστήριον τοῦ ἀπείρου ἐλέους τοῦ Κυρίου, τὴν ἐξομολόγησιν.

Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ τὸ ἀνεξομολόγητον παρατηρεῖται σὲ μεγάλον βαθμὸν στοὺς ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ τροφίμους τῆς Ἐκκλησίας μας, πρέπει νὰ τοὺς τὸνίσωμεν ἰδιαίτερως, διότι μένουν μετὰ τὴν σφαλερὰν ἐντύπωσιν ὅτι «δὲν τοὺς χρειάζεται». Πρέπει οἱ Ἱεουργοὺντες νὰ τὸ τονίσουν ὅτι μόνον ἐν ἐξομολογήσει νὰ δέχονται τὸ πλήρωμα διὰ τὴν θεῖαν κοινωνίαν. Οἵαδήποτε ἄλλη σκέψις ἢ ἐνέργεια παρὰ τοῦ πληρώματος εἶναι ἀπορριπτέα, διότι ἡ θεῖα κοινωνία εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν.

Ἀρχιμ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Ἔτσι, εἴθισται, νὰ καλῆται ἡ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1940, καὶ εἶναι καθὼς καθωρίσθη ἀπὸ τὸ Κράτος ὡς δευτέρα ἐπίσημος Ἑθνικὴ Ἑορτὴ, μετὰ τὴν ἐνδοξον ἐξέγερσιν τῆς 25ῆς Μαρτίου 1821, καθ' ἣν οἱ Προπάτορές μας ὕψωσαν τὸ λάβαρον τῆς Ἐλευθερίας ἐναντίον τοῦ προαιώνιου ἐχθροῦ, ποῦ ἐπὶ 400 χρόνια εὗρίσκετο ἡ Πατρίδα ὑπὸ τὴν στυγνὴν τυραννίαν του.

Ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου εἶναι τὸ θαυμαστὸ Ο Χ Ι ποῦ εἶπαν οἱ κυβερνῶντες τότε τὴν χώραν μας ἐναντίον τῶν φασιστῶν καὶ εἰς τὸν τότε γνωστὸν Ἄξονα Βερολίνου /Ρώμης/ Τόκιο. Ὁ Ἄξων, αὐτὸς σὰν ἄλλη «Θηλιά» θὰ περιέσφιγγε τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ μικροὶ εἰς ὄγκον, καὶ μὲ πενιχρὰ πολεμικὰ μέσα ἀντετάχθημεν εἰς τὸ ἱταμὸν τελεσίγραφον τοῦ Μουσολίνι. Τοῦ ἐδόθη τότε ἓνα μάθημα πρωτάκουστον, διότι πρὸ 47 ἔτη ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα

εἶχε ἰδανικὰ πλαισιωμένα ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Παναγίαν Μητέρα του. Χωρὶς τὰ ἰδανικὰ τῆς πίστεως δὲν νοεῖται » Ἀγὼν» ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος σὰν τὰ ἄλλα «ὑποκατάστατα» τὰ ὁποῖα ἀκούονται, σήμερον ἀπὸ τὰ μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως καὶ Ἐφημερίδες.

Ἡ Θεοτόκος, ἐστάθη ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγὸς καὶ ἐνίκησαμε ἡμεῖς ἡ μία χούφτα Ἕλληνες τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια λόγχες ποῦ θὰ ἐσκίαζον τὸν Ἥλιον ὅπως ἐκαυχισιολόγει ὁ δικτάτωρ τῆς Φασιστικῆς Γείτονος Χώρας.

Μόνος ὁ Σταυρὸς πλαισιούμενος ἀπὸ τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐκφοβιστικὴν λόγχην ἀφοπλίζει τὸν ἐχθρὸν καὶ τοὺς ἐπιβουλευομένους τὴν ἀκεραιότητα τῆς φιλότιμης Πατρίδος. Πίστις καὶ ὁμοψυχία τῶν συνελλήνων, εἶναι αὐτὰ ποῦ θὰ ἐπιφέρουν πάντα τὴν νίκην!!

**ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΣΩΣΤΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΣΚΗΣΕΙ
ΒΙΟΥΝΤΑΣ ΖΗΛΩΤΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ!**

ΚΩΣΤΑΣ ΙΩΑΝ. ΓΙΩΤΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΕΡΜΟΥ 31 - ΤΗΛ. 0741 - 28810

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

Κορίνθος 20/81 1987

Πεφίλημένοι οι Χριστώ Ἀδελφοί, γεράτες βεβαιώ

Θεία Χάρει, πύδωκα το επικυφθῶ εἰς
τῆς τῆς. ὅταν ἡ πύς τῶν ἀνδρῶν, προσφέρει τὰ
βίον τῆς εὐφροσύνης εἰς τὴν πανσθεν Θεάμει.
- Ηγιάδην εἰς τὰ πρῶτα λήματα τοῦ εἰς τὴν Θεωρίας
Θεοῦ καὶ μετέπειτα τῆς πνευματικῆς προετοιμασίας, πῶς ἀγνοοῦν
τοῦ προσέφευγῶς ἡ ἰδίῃ τῶν εὐχῶν καὶ ἡ ἀγνοοῦν τῶν
φύσεων.
Αἰσθητικὸν ἔδωκεν ἑπτακατοὺς τοῦ μαθήματος τοῦ Σαντικῆς
Θεοῦ θεοῦ διὰ τὴν ἐμφανιστικὴν τῆς θεοῦ
καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν διδασκαλίαν τῶν ὁρίων πνευματικῶν
τοῦ μαθήματος.
Θεωρῶ τῶν μετ' ἄλλων μαθημάτων ὅτι εἶναι εὐχῶν,
καὶ Σαν πνευματικῶν ὅτι εἶναι τῶν πνευματικῶν πνεύ-
των Θεοῦ καὶ Θεοῦ, Σαν, προσέφευγῶς καὶ
δι' ἑμὲ τῶν μαθημάτων.

Μετὰ τὴν χρονογραφίαν

Αἰσθητικὸν

ΚΩΝ/ΝΟΣ Ι. ΓΙΩΤΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΕΡΜΟΥ 31 - ΤΗΛ. 28810
ΚΟΡΙΝΘΟΣ

Πρωτότυπον ἐπιστολῆς γνωστοῦ Δικηγόρου τῆς Κορίνθου πρὸς γνωστοὺς
Ἀγιορείτας Πατέρας (τηροῦμεν τὴν ἀνωνυμογραφίαν, τῇ αἰτήσῃ των). Ἀποπνέει ἡ
ἐπιστολὴ αὕτη πνευματικὴν εὐωδίαν καὶ δρόσον.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

**ΚΗΔΕΙΑ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ κυρ. ΠΑΙΣΙΟΥ, ΠΡΩΗΝ
ΕΥΡΙΠΟΥ**

Μετ' εκπλήξεως διαβάσαμε εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν» Ἰουλίου/Αὐγούστου 1987 Ἀρ. φύλλου 35 ὅτι ἡ Φ.Ο. δὲν ἀναφέρει ἀρκετὰ γύρω ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον καὶ ὅτι δὲν ἔχει οὗτος τὴν πρέπουσαν δημοσίευσιν. Εἶναι ἀληθές αὐτό; Καὶ ὁλόκληρος ὁ ἐπικήδειος λόγος τοῦ Μακαριωτάτου δὲν εἶναι ἑκτένες δημοσίευμα;

Ὅλαι αἱ φωτογραφαί ποῦ δημοσιεύονται τὰς εἶδε καὶ ἐπὶ πλέον, ἀκουσον Κύριε Ἐκδότα, εἶναι χαρακτηρισμένες ἀπὸ τὰ ἴδια χέρια τοῦ Μακαριωτάτου!!

Τὰ λοιπὰ τὰ ὁποῖα ἀναφέρεις εὐρίσκονται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς μὴ πραγματικότητος διὰ νὰ μὴν τὰ χαρακτηρίσωμεν, ἄλλως πῶς!

**ΦΑΛΤΣΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/
ΠΟΛΕΩΣ κ.ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**

Καλὰ κάνουν, οἱ Ζηλωταὶ πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὅρους, καὶ ἡμεῖς ἐδῶ, νὰ ἀρνοῦνται τὸ μνημόσυρόν σου, διότι περιπίπτεις ἀπὸ γκάφα σὲ κάφα, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν καὶ ἀνουσιούργημα.

Γνωστὸς Θεολόγος ἐν Ἀθήναις μαχόμενος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν σοῦ τὰ «ψάλλει» (καὶ καλῶς κάμνει) διὰ αὐτὸ ποῦ ἐξεστόμησες ὅτι δύναται Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς νὰ κοινωνῇ τὴν Ὅστιαν, ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ Ὁρθόδοξος Ναὸς καὶ Ἱερεὺς. Κάνοντας (Ἁγίε Πάτερ) αὐτὴν τὴν προτροπὴν διὰ τὴν «Ὅστιαν» τότε τί μένει ἄλλο ὡς σωτήριον φάρμακον διὰ τὸν πνέοντα τὰ λοίσθια; Φρονεῖς αὐτὸ τὸ κατασκευάσμα θὰ τὸν σώσῃ διὰ τὴν αἰωνιότητα; Οὐαὶ τῆς ἀντορθοδόξου διδασκαλίας σου!...

Καλὰ βαδίζεις λοιπόν, σὰν τὸν τελευταῖον σου προκάτοχον εἰς τὰ ἀχνάρια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Συγκριτικῆς Θεολογίας σου.

ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΧΑΙΡΕΣΑΙ!!

Γιατί νὰ μὴν ἐπισημάνωμεν αὐτό, τὸ πάνυ εὐχάριστον γεγονός, τῆς πολυτεκνίας, ὅπως ὀρίζει ὁ Θεὸς ἐν ταῖς τάξεσι τῶν ΓΟΧ; Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι φιλήσυχοι εἰρηνικοὶ καὶ καλοὶ πολῖται ἐν τῷ χώρῳ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, μετὰ φόβου καὶ τρόμου κατεργάζονται τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας ὡς συναντιλήπτορες τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἀφορμὴν πήραμεν ἀπὸ μίαν μικρὰν ἐπισκόπῃσιν προσφάτως ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνος. Ἐκτὸς τῶν μεγάλων ποῦ ἀνελλειπῶς ἐκκλησιάζονται κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἄλλας ἑορτάς, πλήθη νέων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν εὐρίσκονται κοντὰ εἰς τοὺς γονεῖς των ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Διακατεχόμεθα ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπαινέσωμεν «κατ' ἐκλογὴν πάντοτε καὶ ἀριστίνδην», τὴν Καν Μαρίαν Σγούρδα (κατηχήτριαν) ἡ ὁποία δὲν ἐπλησίασεν ἀκόμη τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ ἐμφανίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁλόκληρον «ὄρμαθόν» τῶν τέκνων τῆς! Ὅπως φαίνεται πάει νὰ σχηματίσῃ δωδεκάδα. Ἄς τῆς τὸ εὐχρηθῶμεν. Ἐπίσης πληροφοροῦμεθα ὅτι τελευταίως ἐκλεκτὸς ἀνάδοχος τοῦ νεογεννήτου τῆς τυγχάνει ὁ Λογιστὴς καὶ Ψάλτης κος Δημήτριος Χατζῆς, θρησκευτικὸν καὶ κοινωνικὸν κύτταρον, πρώτου μεγέθους. Ἄς μᾶς συγχωρήσῃ τὴν δημοσιότητα. Θὰ μᾶς ἐλέγξῃ διὰ αὐτό, καθ' ὃ ἀπλοῦς ἀλλὰ καυχόμεθα μετὰ τὴν καρδίαν μας.

Καὶ ἔτσι καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν ΓΟΧ δὲν τίθεται θέμα Δημογραφικοῦ προβλήματος ΕΥΓΕ; Ἄς τὰ βλέπει, ἡ κυβερνώσα κατάσταση.

**ΠΑΛΙΝ Η ΗΡΩΔΙΑΣ ΜΑΙΝΕΤΑΙ ΠΑΛΙΝ
ΤΑΡΑΤΤΕΤΑΙ.**

Αὐτὴ ἡ Ἐπωδὸς ὁλοκλήρου καταιγιστικοῦ κηρύγματος τὸ ὁποῖον ἐξετόξευσεν ὁ Θ. Ἰωάν. Χρυσόστομος κατὰ τῆς Εὐδοξίας, Αὐτοκρατείας, ὅταν αὕτη «ἀσχημονοῦσε», καὶ διετάρασσε τὸ Βασίλειον τοῦ Ἀρκαδίου τὸν 8ον αἰῶνα μ.Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Πάλιν ἡ κρατοῦσα κυβέρνησις, τῶν Συνελλήνων σπεύδει νὰ ἐφαρμώσῃ τὸν Νόμον 1700/87 κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ δῆθεν ὑπάρχοντά της καὶ τὰ περιουσιακὰ της στοιχεῖα εἶναι ἡ ἀφορμὴ, σπεύδει αὕτη νὰ καταργήσῃ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του. Στοιχεῖα με κομμουνιστικὴν ἢ μάλλον ἀθείστικὴν ἐπιφάνειαν καὶ μόρφωσιν «κτυποῦν» κατὰ τοῦ Ναζωραίου!

Ἐζήλωσαν, φαίνεται, τὴν φήμην Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, νὰ καταργήσῃ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀντ' αὐτοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὸν δωδεκάθεον. Ὅσοι ἀπετόλμησαν νὰ σκεφθοῦν νὰ ἀποχρωματίσουν τὴν Πίστιν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπέτυχον παταγωδῶς. Εἶχαν καὶ αὐτοὶ ξεχάσει τὸ τοῦ Κυρίου ὅτι «Πύλαι Ἄδου (ὅλες αἱ συγκεντρωμέναι δυνάμεις) δὲν θὰ κατασχύσουν αὐτῆς (Ἐκκλησίας)». Ὅσοι ἐξ ἡμῶν

ἐπιζητήσουν θὰ ἴδουν «ἰδίους ὄμμασιν» αὐτὸ ποῦ λέγει ὁ Κύριος. Κατὰ δὲ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον «ἡ Ἐκκλησία πολεμουμένη καὶ ὑβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται, κλυδονίζεται ἀλλ' οὐ καταποντίζεται».

ΤΟ ΟΖΟΝ ΤΗΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ

(Διεθνὴς ὀνομασία ἀλλοτροπικῆς μορφῆς τοῦ ὀξυγόνου. Ἡ Γῆ εἰς ὕψος 45 - 50 χιλιομέτρων περιβάλλεται ἀπὸ ἓνα στρώμα ὀζοντος).

Θὰ ἔχετε διαβάσει εἰς τὰς Ἑφημερίδας, ὅτι τὸ ὄζον ποῦ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς Ἀτμοσφαίρας τῆς Γῆς ἔχει ὑποστεί μεγάλην διαφοροποίησιν. Ὡς αἰτία ἀναφέρονται οἱ ψεκασμοί, τὰ διάφορα σπρέϊ καθὼς ἐπίσης καὶ αὐτὰ ποῦ μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες διὰ τὸν καλλωπισμὸν των! Τὸ ὄζον αὐτό, ὡς ἀναφέρουν οἱ εἰδικοί Καθηγηταὶ καὶ Οἰκολόγοι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ εὑρίσκεται εἰς τὰς φυσιολογικὰς ἀναλογίας του διότι ἐμποδίζει τὰς ὑπεριώδεις ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

Φυσικὰ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀγωνιζόμεθα πῶς νὰ καταστρέψωμεν τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας, καὶ νὰ χάσῃ τὸ φυσικὸν περιβάλλον μὲ τὰ καταστρεπτικὰ μέσα ποῦ ἐφευρίσκομεν. Ἡ καινούργια Ἐπιστήμη ποῦ λέγεται Οἰκολογία, ἔχει ἀναλάβει πῶς νὰ ἐπανορθώσῃ καὶ διαφυλάξῃ τὴν φυσικὴν κατάστασιν τοῦ περιβάλλοντος φροντίζουσα νὰ μὴν λείψῃ τίποτε ἀπ' ὅτι μᾶς παρέδωσαν οἱ προκάτοχοί μας.

Παρ' ὅλον τὸ γεγονός πως τὸ Ζωαρχικὸν Πνεῦμα, κατὰ τὴν ὁμολογίαν, ἐπαναφέρει τὴν Φύσιν εἰς τὰ ἴδια «παλινδρομοῦσαν εἰς τὸ πρῶτον» πρέπει καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴν καθιστάμεθα ἐχθροὶ τοῦ περιβάλλοντος. Παραλλήλως ὅμως μ' αὐτὴν τὴν οἰκολογικὴν διαπίστωσιν ὡς παρακαλοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Τριαδικὸν Θεὸν μας νὰ μᾶς διατηρῇ πάντοτε «ἀσινεῖς» ἐν τῷ βίῳ μακρὰν πάσης βλάβης, ψυχικῆς καὶ σωματικῆς.

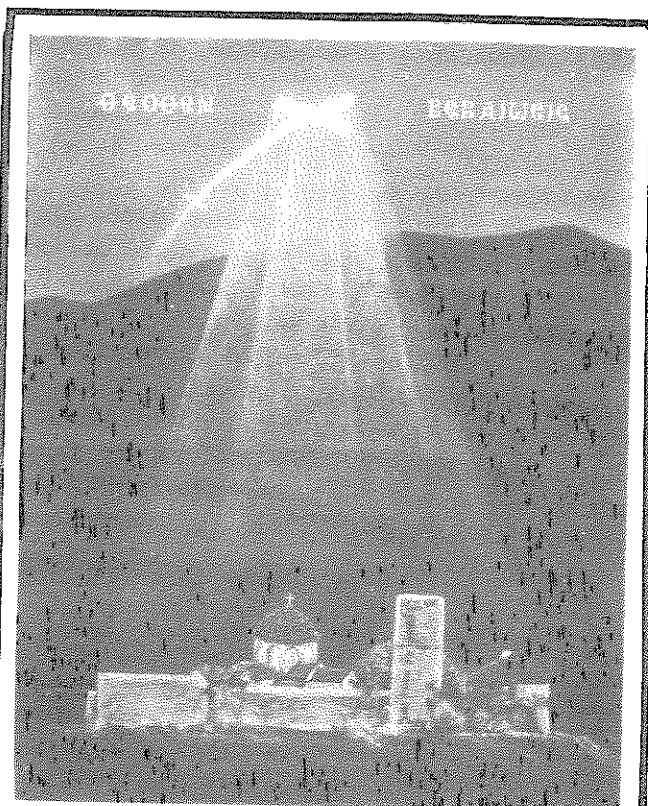
ΦΟΒΕΡΟΝ ΤΟ ΗΘΙΚΟΝ ΚΑΤΡΑΚΥΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΗ ΘΡΗΣΚΕΥΟΥΣΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Περιήλθεν εἰς τὰ αὐτιά μας ὅτι κάθε ἠθικὸς φραγμὸς μπῆκε εἰς τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, ἢ κάλλιον εἰπεῖν στὸ ψυγεῖο.

Μεταξὺ πέντε φίλων ἐγγάμων (25 ἕως 30 χρόνων) ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο μόνον μακριὰ ἀπὸ κάθε σεξουαλικὴν δραστηριότητα ἐκτὸς τῆς νομίμου, καὶ

«ἐντρέπετο» νὰ ὁμολογήσῃ μπροστὰ τοὺς, πῶς δὲν ἔχει φίλην!! Ἡθικὸς ξεπεσμὸς τῶν τελευταίων χρόνων.

Μήπως αὐτὸ τὸ ξέφρενον ἠθικὸν κατρακύλισμα εἶναι καὶ αὐτὸ τρανὸ σημάδι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἄς τὸ κρίνῃ ὁ εὐσεβὴς ἀναγνώστης.

Μετά τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου καὶ ἡμερολογίου (10-3-1924), οἱ μὴ ἀποσχισθέντες Ὁρθόδοξοι (χλευαστικῶς ἀποκαλούμενοι Παλαιοημερολόγται), ἀπὸ δικηγμὸν εὐρισκόμενοι, συνεκεντρώθησαν τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διὰ τὴν κρυφὴν τέλεσιν ἀγρυπνίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ εἰς τὸ μονύδριον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὑμμητοῦ, ἀνωθεν τοῦ Χαλαργοῦ.

Περὶ ὥραν 11.30 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐρανὸν λευκότατος καὶ φαινότατος Σταυρὸς, καταυγάζων ΜΟΝΟΝ τὸ μονύδριον καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ, Δηλωτικὸν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἀκολουθῶμεν τὸ Πάτριον παλαιὸν ἑορτολόγιον. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶδον ὄχι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοί, οἵτινες κατέφθασαν διὰ νὰ διαλύσουν αὐτούς.

(Βλ. Ἑφημερίδα «Σκρίπ» 15/28 Σεπτεμβρίου 1925 τὴν ἐπομένην τοῦ θαύματος).

Κινήσεις Ἀρχιερέων

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν 17ην Ἰουλίου ἡμέραν Πέμπτην ἐωρτάσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐν συρροῇ πλήθους εὐσεβοῦς Ἱεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ, ἡ ἐορτὴ καὶ πανήγυρις τῆς Ἀγίας ἐνδόξου καὶ μεγαλομάρτυρος Μαρίνης. Ταύτης προεστὼς εἶναι ὁ αἰδουσιμώτατος πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Σμυράκης καὶ ὑπὸ τὴν πεπνυσμένην ποιμαντορίαν τοῦ Ἀγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, κου Γερωντίου.

Ἡ συρροὴ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος ὑπῆρξε ἄνευ προηγουμένου, διότι οἱ πιστοὶ προσῆλθον ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Ἀττικῆς, διὰ νὰ λάβουν τὴν ἁγιαστικὴν χάριν τῆς Ὁσίας.

Τὴν παραμονὴν τῆς πανηγύρεως ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου κου Γερωντίου πλαισιουμένου ὑπὸ πολλῶν Ἀρχιερέων Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Πρεσβυτέρων.

Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν προέστη ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κος Γερώντιος συμπαραστατούμενος παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κου Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κου Εὐθυμίου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου καὶ πλήθους

τιμίου Πρεσβυτερίου. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Κοινωνικοῦ ὠμίλησεν μετὰ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν δύναμιν λόγου, ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κος Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος διὰ τὴν Ἀγίαν, καὶ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

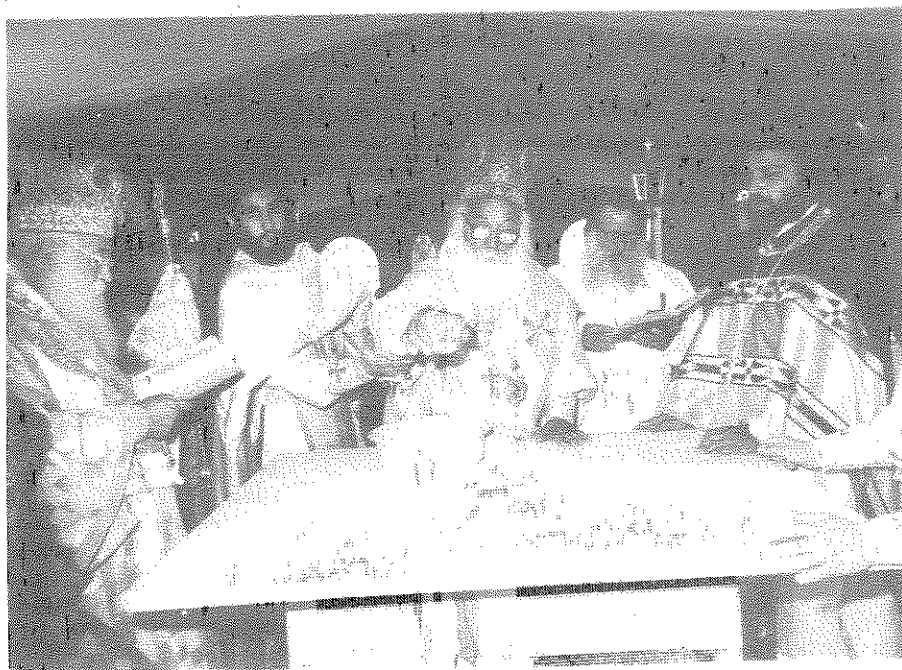
Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεῖας Λειτουργίας παρετέθη πλουσία τράπεζα εἰς ἣν παρεκάθησαν ἐκτὸς τῆς σεπτῆς ἡγεσίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ὅλος ὁ προσελθὼν Ἱερὸς Κλήρος καὶ εὐσεβὴς λαός, καὶ «ἠὺφράνθησαν» δοξολογοῦντες τὸν Κύριον.

★ Πανήγυρις Παναγίας Μυρτιδιωτίσης Παλαιῦ Φαλήρου

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσης Παλ. Φαλήρου ἐώρτασε πανηγυρικῶς τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης τὴν 24ην Σεπτεμβρίου.

Κατ' αὐτὴν ἔλαβον χώραν καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ χοροστατούντων τῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κου Γερωντίου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου καὶ Ἀστορίας κου Πέτρου.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλη ὁ κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς τῶν Ἐγκαίνιων καὶ τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης μετ' ἄρτοκλασίας εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν οἱ πανοσ. Ἀρχιμ. π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, π. Ἀναστάσιος Γρυπᾶιος, π. Νεκτᾶριος

Ὁ Ἅγιος Πειραιῶς πλαισιούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς κ.κ. Πέτρον καὶ Ἰουστίνον προετοιμάζει τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν διὰ τὴν καθοσίωσίν της.

Εύχαι ἐγκαινισμοῦ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς παρὰ τοῦ Ἀγίου Πειραιῶς καὶ Ἀστροφίας καὶ λοιποῦ σεπτοῦ Ἱερατείου.

Δικαῖος, π. Γερόντιος Λουδάρος, καὶ οἱ Ἱεροδιάκονοι Δαμασκηνός καὶ Δαμασκηνός, καὶ ἄλλοι. Εἰς τὸ δεξιὸν Ἀναλόγιον οἱ Ἱεροψάλται Μιχ. Μίμαρος καὶ Κων/νος Σιδέρης οἱ ὅποιοι μετὰ Βυζαντινῶν κατανυκτικῶν μελωδιῶν ὕμνησαν τὸν Κύριον τῆς δόξης καὶ τὴν Παναγίαν Μητέρα Του, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, παρόντος καὶ τοῦ Δημάρχου Παλ. Φαλήρου καὶ Χρυσοβερίδη.

Μετὰ τὸν ἐπίσημον Ἑσπερινὸν ἠκολούθησε λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Μυρτιδιωτίσσης προπορευομένης τῆς Δημοτικῆς Μπάντας, τὴν ὁποίαν εὐγενῶς προσέφερεν ὁ Δήμος Παλ. Φαλήρου. Ὅλοι οἱ παρακολουθήσαντες ἀπὸ τὰς παρευρισκομένας κατοικίας, μὲ θυμιάματα ὑπεδέχοντο τὴν Ἱερὰν πομπήν. Ἦταν τῷ ὄντι κάτι τὸ ἀσύλληπτον ὡραῖον καὶ θαυμαστὸν διαλλαλοῦντες οὕτω ἡμεῖς ἐν τῷ κόσμῳ τὴν Ὁρθόδοξον Γνησιότητα τῆς πίστεώς μας.

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειας τοῦ π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου ἡ μικρὰ Ἐκκλησία μετεβλήθη εἰς μεγαλοπρεπῆ Ναόν. Ἀξίζει εἰς αὐτὸν καὶ τὸ Ἐπιτελεῖον του, τόσο τὸ Ἱερατικὸν ὅσον καὶ τὸ κοσμικὸν δίκαιος ἔπαινος. Εἰς δὲ τὸν προεστῶτα Ἀρχιερέα μας κὸν Γερόντιον μακροήμερουσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ἡ Ἁγία Εἰκὼν τῆς Μυρτιδιωτίσσης κατὰ τὴν ἐκκίνησιν ἐκ τοῦ Ναοῦ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν δεξιὸν Ἱεροψάλτην κ. Κ. Σιδέρην.

Οι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μας με ἐπικεφαλῆς τὸν Δήμαρχον Παλ. Φαλήρου κ. Χρυσοβερίδην καὶ π. Χριστοφόρον καὶ ἄλλου Ἱερατείου κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς Ἁγίας Εἰκόνος.

Ὁ Ἅγιος Πειραιῶς πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα Ἀστορίας κ. Πέτρον ἐν μέσῳ τοῦ Ἱερατείου κ. Χρυσοστόμου Βάρκα, π. Νικολάου Δεσποτίδη, π. Ἀκακίου Χαλίκου π. Ἀναστασίου Γρυπαίου, π. Γεροντίου Λουδάρου καὶ Ἱεροδιακόνου Δαμασκηνοῦ καὶ κ. Μ. Αὐγουλέα καὶ λοιποῦ Ἐκκλησιασματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων.

Κατά την επομένην Κυριώνυμον ἡμέραν συνε-
λειτούργησαν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς κος Γερόντιος,
κος Πέτρος καὶ κος Ἰουστίνος, καθὼς καὶ ὅλον τὸ
Ἱερατεῖον, ὅπου ἐγένεντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ
Ναοῦ ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς πληρώματος. Κατὰ τὸ
Κοινωνικὸν ὡμίλησεν ὁ π. Χρυσόστομος Βάρκας διὰ
τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν Κυριώνυμον
ἡμέραν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης. Συγχαρη-
τήρια ἀξίζουν εἰς τοὺς κοπιάσαντας Πατέρας διὰ τὴν
τελείαν ὀργάνωσιν καὶ μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἑορ-
τῆς.

σεπτῇ Ἱεραρχία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν
ὁποίαν ἀποτελοῦσαν οἱ Μητροπολίται Θεσσαλονίκης
κος Εὐθύμιος, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κος Ἰουστίνος,
Αὐλῶνος κος Βικέντιος, πλαισιωμένοι ἀπὸ τοὺς
Ἀρχιμανδρίτας π. Μεθόδιον Δεσποτίδην, π. Χριστό-
φορον Ἀγγελόπουλον, π. Γερόντιον Λουδάρον,
αἶδεσ. π. Γεώργιον Σμυράκην, π. Ἀναστάσιον Μπέ-
σσην, π. Ἰωάννην Μουρίκην, ἱερολ. διάκονον Δαμα-
σκηόν. Ἀκρῶς ἐνδιαφέρουσα ἦτο καὶ ἡ παρουσία
τῶν Ἀντιδημάρχων Πειραιῶς κ. Ἀγραπίδη καὶ Ταμ-
πουρίων κ. Μπαρμπαγιάννη, τοῦ Βουλευτοῦ Πει-

Ο Ἅγιος κος Γερόντιος κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν μετὰ τοῦ Ἱερατείου.

★ Τὴν 15ην Αὐγούστου, ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ
ἐφέτος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου
Ταμπουρίων Πειραιῶς ἐωρτάσθη με ἰδιαίτεραν ἐπι-
σημότητα καὶ μεγαλοπρέπεια ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμή-
σεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ὁποίας προ-
εστῶς εἶναι ὁ π. Γερόντιος Λουδάρος. Ἀφ' ἐσπέ-
ρας τῆς πανηγύρεως ἐτελέσθη με συρροὴν πλή-
θους εὐσεβῶν πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν περιοχῶν τοῦ
Πειραιῶς μέγας Ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς προε-
ξάρχοντος τοῦ Ἀρχιερέως Μητροπολίτου κου Γε-
ροντίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ Ἀρχιερέων καὶ
πολλῶν Κληρικῶν. Ἐπηκολούθησε μεγαλοπρεπῆς
Λιτάνευσις τῆς Εἰκόνος, καὶ προηγεῖτο ταύτης ἡ

ραιῶς κ. Βουγιουκλάκη καὶ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ ΣΤ'
Παρ. Ἀσφ. Πειραιῶς.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη
πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἐνῶ καθ'
ὅλην τὴν ἡμέραν πλήθη πιστῶν προσήρχοντο διὰ νὰ
προσκυνήσουν τὴν Θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Πα-
ναγίας καὶ νὰ προσευχηθοῦν ζητῶντας τὴν θεῖαν
χάριν τῆς.

Εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν προσεφέρθησαν
ἀναψυκτικὰ εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας.

Κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς 15ης παρουσία τοῦ Ἁγίου
Αὐλῶνος ἐψάλησαν τὰ ἐγκώμια τῆς κας Θεοτόκου
ἐν μέσῳ πλήθους δοξολογοῦντος τὴν Κυρίαν Θεο-
τόκον.

Οι Αρχιερείς μας Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιος, Εύριπου και Ευβοίας κ. Ίουστίνος και Αιτωλικού κ. Βικέντιος κατά την λιτάνευση της Ἁγ. Εικόνας πλαισιωμένοι από την Δημοτική Ἀρχή και Βουλευτές.

Στιγμιότυπον κατά την ὥραν τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἁγίας Εικόνας μετὰ τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν μας.

Μητρόπολις Φθιώτιδος και Θαυμακοῦ

Μᾶς ἐγνώσθη καὶ τὸ ἀναγράφομεν μὲ σχετικὴν καθυστέρησιν ὅτι τὴν 26/7/1987, ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ἐνεκαίνιασε τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς εἰς τὰ Πουγκάκια, Φθιώτιδος, πλαισιούμενος ἀπὸ ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως του. Παρ' ὅλον τὸν ἐπικρατοῦντα καύσωνα, πλῆθος κόσμου κατέκλυσε τὸν περικαλλῆ Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὁ δὲ Μητροπολίτης ἐξεφώνησεν καὶ ἐμπνευσμένον λόγον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγκαινίων. Οὗτος ὡς ἐπληροφορήθημεν, ὁ Ναός, ἀνήκει εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ φιλόπτωχον οἰκογένειαν Κωνσταντίνου Καραχάλιου. Ὁ Ἅγιος Θαυμακοῦ παρευρέθη ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἐν Θεσσαλονίκῃ μετ' ἄλλων Ἀρχιερέων καὶ Ἱερατείου καὶ συνελειτούργησεν. Κατὰ δὲ τὴν Ἀγίωνυμον ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Φανουρίου, συνελειτούργησεν μετὰ τοῦ Ἀγίου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου, εἰς τὰς Σέρρας.

✱ Ἡ ἑορτὴ τῶν «Ἐννεαμέρων» τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας - καὶ τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ.

Μὲ ἰδιαίτεραν λαμπρότητα ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ τῶν «Ἐννεαμέρων» τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, Λαμίας, ἐορτάζοντος καὶ τοῦ σρβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου.

Ἀπὸ πρῶας κατεκλύσθη ὁ Ναός ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι προσῆλθον περιχαρεῖς διὰ νὰ τιμήσουν τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τὸν Ἅγιον Καλλνίκον, τὸν Πατριάρχην μάρτυρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸν φέροντα τὸ μεγάλτιμον ὄνομά του σεπτὸν ποιμενάρχην των.

Προεξήρχε τῆς θείας κατασκευτικῆς λειτουργίας καὶ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου καὶ Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου καὶ τῶν πανοσιολογιωτῶν ἱερομονάχων πατέρων Ἀθ. Κατσουνωτοῦ, Ἰωάν. Φλέγκας καὶ Γεωργίου Παπαναγιώτου, καὶ τῶν αἰδεσιμωτῶν ἱερέων πατέρων Ἡλιοῦ, Ἀλεξίου, καὶ λοιποῦ ἱερατείου.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα, εἰς τὴν ὁποῖαν συμμετέσχον ὅλοι οἱ πιστοί, πλήρεις χαρᾶς καὶ ἱερᾶς ὑπερφηφανείας διὰ τὸν ἐορτάζοντα ποιμενάρχην των καὶ πνευματικὸν των πατέρα.

Μητρόπολις Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Ὁ Ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κος Ἰουστίνος ὡς μᾶς ἐγνώσθη ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Θεοτόκου, Πειραιῶς καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς Νικολάου Καλοσκάμη εὐρίσκετο κατὰ τὰς παρακλήσεις τῆς Θεοτόκου, ἐξυπηρετῶν τὸν Ναὸν. Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἦτοι τὴν 16/8/1987 κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Τιμοθέου Ἐπισκόπου Εὐρίπου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Θεοτόκου εἰς Χαλκίδα, ἐν μέσῳ εὐσεβοῦς καὶ πυκνοῦ Ἐκκλησιάσματος, καὶ ὠμίλησεν καταλλήλως εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Εὐβοίας παρευρέθη μετ' ἄλλων ἱεραρχῶν καὶ συνελειτούργησεν ἐν Θεσσαλονίκῃ κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ὀσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου. Θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς κος Ἰουστίνος καθ' ὅλας τὰς Κυριακάς τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐλειτούργει ὡς ἀπλοῦς πρεσβύτερος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, Μοναστηρακίου Ἀθηνῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.
(Κύριος)

Η ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐν σαρκὶ ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς Αὐτοῦ ἀνέστησε τὸν τεθνεῶτα Λάζαρον, τὸν καὶ τετραήμερον λεγόμενον, διότι εἶχε κάνει τέσσαρας ἡμέρας εἰς τὸν Ἄδην. Ὅμως ὁ εὐλογημένος αὐτὸς Λάζαρος, ἂν καὶ ἔζησε τριάκοντα χρόνους μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ δὲν εἶπε, οὔτε ἔγραψε τίποτε διὰ τὴν ἐν τῷ Ἄδῃ διαγωγὴν τῶν ψυχῶν. Δύο περιστατικὰ μόνον γνωρίζομεν δι' αὐτόν, α', ὅτι ποτὲ (καθ' ὅλην τὴν 30ετὴ ζωὴν μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ) δὲν ἐγέλασε παρὰ μόνον ἐμειδίασε ὅταν εἶδεν ἄνθρωπον νὰ κλέπτῃ πῆλινον ἀγγεῖον, ὅστις μειδιῶν εἶπεν· ἰδοὺ ὁ πηλὸς κλέπτει πηλόν, καὶ β', ὅτι μίαν συνεχῆ πικρότητα ἡσθάνετο εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ καὶ ποτὲ καμμία τροφή, κανένα φρούτο δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν γλυκάνῃ. Ἄρα ἐκ τούτων συμπεραίνομεν ὅτι φοβερὰ πράγματα εἶδεν εἰς τὸν Ἄδην καὶ διὰ τοῦτο ποτὲ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν αὐτοῦ δὲν ἐγέλασε, καὶ ὅτι πολλὴν πικρότητα ἡσθάνθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἡ ὁποία καὶ μετεδόθη εἰς τὸ σῶμα — τὸν φάρυγγα.

Ἐρχεται δὲν νὰ βεβαιώσῃ τὸν λόγον τοῦτον μία πρόσφατος ἱστορία ἣτις συνέβη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἥτοι τοῦ εἰκοστοῦ κατὰ τὴν πολιτικὴν χρονομέτρησιν, τὴν ὁποίαν ἱστορίαν εὕρομεν γεγραμμένην εἰς χειρόγραφον βιβλίον τοῦ Γέροντος Δαμασκηνοῦ Μοναχοῦ Ἀγιοβασιλειάτου, ὅστις καὶ εὐρίσκεται ἐν τῇ ζωῇ καὶ ὁ ἀμφιβάλλων δύναται νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ νὰ διαπιστώσῃ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Καλὸν ὅμως εἶναι πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν νέαν αὐτὴν ἱστορίαν νὰ παρεμβάλωμεν περιληπτικῶς μίαν παλαιὰν ὁμοιάζουσαν τῇ νέᾳ ὄχι κατὰ τὸ εἶδος ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔννοιαν.

Γνωρίζουν οἱ πολλοὶ διὰ τὸν Μοναχὸν ἐκεῖνον τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, ὅστις εἶχε πόθον πολὺν νὰ μάθῃ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Δαυϊτικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ Ψαλτηρίῳ· «χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου, Κύριε, ὡς ἡμέρα ἡ ἐχθές, ἥτις διήλθε, καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί», καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς προσευχὰς καὶ δεήσεις, εὐρισκομένου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ παρουσιάσθῃ εἰς αὐτὸ Ἄγγελος Κυρίου ἐν σχήματι ἀετοῦ, ὅστις ἀετὸς εἴλκυσε τὸν Μοναχόν, μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐκεῖ ἤρχισεν ἕνα φτερούγισμα, ἕνα κελάιδισμα

διὰ τοῦ ὁποίου ἐκράτησεν ἐκεῖ τὸν Μοναχὸν πολλοὺς χρόνους. Κάποτε ἀπέπηγ' ὁ Ἄγγελος Κυρίου — ὁ ἀετὸς καὶ ὁ Μοναχὸς εἶπεν· ἄς ἐπιστρέψω εἰς τὸ Μοναστήριόν μου, μήπως ἄργησα. Ἐπιστρέψας λοιπὸν εὗρεν ἐκεῖ ἄλλον Μοναχὸν θυρωρόν, ἄλλον ἠγούμενον, ἄλλην ἀδελφότητα, ὅλα τὰ πρόσωπα ἄγνωστα εἰς αὐτόν. Καὶ ἐξετάσαντες τὸν Κατάλογον ὀνομάτων τῶν ἠγουμενευσάντων ἐν τῇ Μονῇ καὶ τῶν προζησάντων ἀδελφῶν εὗρον, κατὰ τὰ ὀνόματα ἅτινα ἔλεγεν ὁ Μοναχός, ὅτι ἡ ἀδελφότης αὐτὴ ὑπῆρξεν ἐν τῇ Μονῇ πρὸ τριακοσίων ἐτῶν! Ἄρα ὁ Μοναχὸς οὗτος ἔζησεν εἰς τὸ δάσος τριακοσίους χρόνους χωρὶς νὰ πεινάσῃ ἢ νὰ διψήσῃ, ἢ νὰ νυστάξῃ ἢ νὰ αἰσθανθῇ κάποιαν ἄλλην σωματικὴν ἀνάγκην, μὲ μόνην τροφήν καὶ τρυφὴν τὸ κελάιδισμα τοῦ ἀετοῦ, ἢ καλλιέτερον εἰπεῖν τὴν ψαλμωδίαν τοῦ Ἀγγέλου, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἑρμηνεία τοῦ ψαλμικοῦ χωρίου «χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου, Κύριε, ὡς ἡμέρα ἡ ἐχθές κ.τ.λ.» καὶ αὐτὴ εἶναι μία ἀσήμαντος, μία ἀμυδρά ὑποτύπωσις τῆς μελλούσης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τῶν Δικαίων εἰς τὸν Παράδεισον. Ὅτι οὕτω δηλαδὴ θὰ παρέρχωνται οἱ αἰῶνες χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνωνται καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται οἱ Δίκαιοι καμμίαν ἀνάγκην, ὅπως ὁ Μοναχὸς οὗτος ἔζησε τριακόσια ἔτη ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ψαλμωδίας τοῦ Ἀγγέλου καὶ ἐνόμισεν ὅτι παρήλθον μόνον δύο ὥραι. Ἀλλὰ τώρα ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἰδικὴν μας ἱστορίαν.

Ἕνας νέος, ρώσσος, εἰς τὴν Ρωσσίαν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, βλέπων τὴν ματαιότητα τῆς παρούσης ζωῆς ποθῶν δὲ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐπιτυχεῖν ἀπεφάσισε νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ καὶ νὰ γίνῃ Μοναχός. Ἐχων δὲ ἡλικίαν ὑπερικοσαετῇ καὶ ὑπ' οὐδενός κωλυόμενος διὰ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ τὸν ἱερὸν τοῦτον καὶ σωτήριον, εὐθὺς μετὰ τὸ σκεφθῆναι καὶ ἀποφασίσαι καὶ εἰς τὸ ἔργον ἐπροχώρησε. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ μείνῃ εἰς κανέν' ἀπὸ τὰ Μοναστήρια τῆς πατρίδος του ἀλλὰ ἀκλινῶς ἐπορεύθη πρὸς τὸν εὐλογημένον Ἀθῶνα, τὸ Περιβόλι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τὸ Ἅγιον Ὄρος. Εἰσελθὼν λοιπὸν ἐπορεύθη εἰς Καρυάς, τὴν Πρωτεύου-

σαν τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ κατευθεῖαν εἰσῆχθη εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Καρυῶν Σκήτην τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου τὸ λεγόμενον Σεράγιον, ἔνθα, ὡς φαίνεται εἶχε συγγενὴ ἢ γνωστὸν τινα Μοναχόν.

Τὸ πολίτευμα τῆς Σκήτης αὐτῆς ἦτο κοινοβιακόν, εἶχε τὸν Ἡγούμενον — ὅστις κατὰ τὴν μοναχικὴν γλῶσσαν καλεῖται Δικαῖος — καὶ εἰς αὐτὸν ὅλοι οἱ Μοναχοὶ τῆς Σκήτης ἔκαναν ὑπακοήν, ἦτο μία τράπεζα διὰ τὸ φαγητὸ καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ πάντα κοινοβιακά.

Εἰς ἓνα τοιοῦτον Κοινόβιον, λοιπόν, εἰσελθὼν καὶ καταταγείς ὁ νέος οὗτος ἐπεδείκνυε πᾶσαν σπουδὴν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν μοναχικῶν καθηκόντων καὶ διακονημάτων, τὴν ὑπακοήν καὶ ταπείνωσιν οὕτως, ὥστε εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔγινε ἓνα ζωντανόν — φωτεινόν παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἀρετῆς. Ἐν τοιαύτῃ διαγωγῇ καὶ ὑγείᾳ σωματικῇ διήνυσεν εἰς τὴν Σκήτην ὁ ἀδελφὸς δέκα ὀλόκληρα ἔτη. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡσθένησε καὶ μὴ θέλων νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Ἀγ. Ὁρους διὰ γιатρούς καὶ νοσοκομεῖα, εἶτε διότι ἦτο ξένος καὶ μὴ γνωρίζων τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἶτε διότι ἡσθάνετο τὰς δυνάμεις τοῦ ἱκανὰς πρὸς ὑπομονὴν τῆς ἀσθενείας ἔμεινεν ἐκεῖ ὑποφέρων τοὺς πόνους καὶ τ' ἄλλα ἐπακόλουθα τῆς ἀσθενείας. Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἐπιδεινωθείσης τῆς καταστάσεως τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς μὴ λαμβάνοντος οὐδὲν φάρμακον ἔπεσεν εἰς τὸ στρώμα, ἔμεινε δηλαδὴ κλινήρης μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κελλίου οὔτε διὰ τὴν ἐκκλησίαν οὔτε διὰ τὰ διακονήματα ἢ ἄλλην τινὰ ὑπηρεσίαν. Ἐδόθη δὲ εἰς αὐτὸν ἀδελφὸς νεώτερος διὰ νὰ τὸν ὑπηρετῇ εἰς ὅλας τὰς σωματικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, ὅστις καὶ διηγήθη εἰς τὸν Γέροντα Δαμασκηνὸν τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ὅταν οὗτος ἐπεσκέφθῃ τὴν Σκήτην ταύτην. Ἐλεγε δὲ ὁ ἀδελφὸς οὗτος διὰ τὸν ἀσθενοῦντα Μοναχόν, ὅτι εἶχε μεγάλην ὑπομονήν, ἀδιάλειπτον εὐχὴν καὶ εὐχαριστίαν πρὸς Κύριον. Οὐδέποτε ἐγόγγυσεν ἢ ἡγανάκτησεν ἢ εἶπε λόγον σκληρὸν κατὰ τινος εἰς τὴν ὥραν τοῦ πόνου καὶ τῶν ἄλλων δεινῶν τῆς ἀσθενείας.

Οὕτω, λοιπόν, κλινήρους ὄντως τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ὑποφέροντος πόνους καὶ ἄλλας ταλαιπωρίας παρῆλθον δέκα ἔτη, ὅσα δηλαδὴ παρῆλθον ἐν τῇ ὑγείᾳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποταγῆς αὐτοῦ τόσα καὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας καθ' ἃς συνεπληροῦτο τὰ δέκα ἔτη ἐν τῇ ἀσθενείᾳ μίαν πρωΐαν αἰφνης παρίσταται ἔμπροσθεν αὐτοῦ Ἀγγελος Κυρίου. Ἐταράχθη ὁ Μοναχὸς καὶ ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀγγελος τὸ ἐμιμήθη, ὁπότε διεπίστωσεν ὁ Μοναχὸς ὅτι δὲν εἶναι φαντασία

δαιμονική. Λέγει λοιπὸν πρὸς τὸν Μοναχόν: Ἀγγελος εἰμὶ Θεοῦ Παντοκράτορος καὶ ἀπεστάλην πρὸς σὲ εἰπεῖν σοὶ ταῦτα: Θέλημα Θεοῦ ἐστὶν ἵνα ὑποφέρῃς ἔτι ὀλίγον καὶ ὕστερον νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Δύο δὲ τρόπους, δύο εἶδη κακώσεως θὰ σοὶ ὑποδείξω καὶ ὁποῖον ἂν ἐκλέξης ἐγὼ θὰ τὸ ἐκτελέσω ἀμέσως, ὡς ἔχων τοιαύτην ἐξουσίαν παρὰ Κυρίου. Πρῶτος τρόπος εἶναι: καθὼς ἔχεις ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ταύτῃ δέκα χρόνους νὰ ποιήσης ἄλλους τρεῖς ἐν τῇ αὐτῇ ἀσθενείᾳ, μὲ τοὺς αὐτοὺς πόνους καὶ τὰς αὐτὰς ταλαιπωρίας, καὶ κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν τριῶν χρόνων ἐγὼ ἔρχομαι, σὲ παραλαμβάνω καὶ σὲ ὑπάγω εἰς τὴν αἰωνίαν χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος οὔτε ταλαιπωρία.

Δεύτερος τρόπος εἶναι: νὰ σὲ ὑπάγω κάτω εἰς τὸν Ἀδην, νὰ σὲ ἀφήσω εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς θαλάμους αὐτοῦ, νὰ μένῃς ἐκεῖ τρεῖς ὥρας ἄνευ κολαστηρίων, ἄνευ βασάνων ἢ ἄλλης τινὸς ἐνοχλήσεως καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν τριῶν ὥρῶν ἐγὼ ἔρχομαι, σὲ παραλαμβάνω καὶ σὲ ὑπάγω εἰς τὸν Παράδεισον, ἔνθα τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον καὶ χάρᾳ ἡ ἀνέκφραστος. Μελέτησον ταῦτα κατὰ διάνοιαν, ἔκλεξαι ἓνα ἐκ τῶν δύο καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐκτελέσω ἀμέσως.

Ἀρχίζει λοιπὸν ὁ Μοναχὸς νὰ σκέπτεται καὶ νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὸν. Ἐχω δέκα χρόνους ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ὑποφέρων τόσους πόνους καὶ κόπους: μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει τί ὑπέμεινα: νὰ ὑπομείνω ἄλλα τρία ἔτη; πολὺ ἐστὶ. Νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Ἀδην; σκοτεινὸς καὶ πικρὸς ἐστὶν ὁ Ἀδης ἀλλὰ τρεῖς ὥραι δὲν εἶναι πολὺ, συντόμως θὰ παρέλθουν καὶ οὕτω θὰ λάβουν τέλος ὅλα τὰ βάσανά μου. Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀγγελὸν λέγει: ἐκλέγω τὸ δεύτερον, ἦτοι τὸν Ἀδην. Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Ἀγγελος παραλαμβάνει αὐτὸν καὶ τὸν μεταφέρει εἰς τὸν Ἀδην (εἶτε ἐν σώματι εἶτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐδεὶς οἶδεν εἰμὴ μόνον ὁ Θεός), εἰσάγει αὐτὸν εἰς ἓνα θάλαμον καὶ τοῦ λέγει: κάθου εἰς τοῦτον τὸν τόπον καὶ ἀνάμεινόν με, μετὰ τρεῖς ὥρας ἔρχομαι: καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ Ἀγγελος.

Ἄς σημειωθῇ ὅμως ὅτι, ἐν ὅσω ὁ Ἀγγελος εὐρίσκετο μετὰ τοῦ Μοναχοῦ εἰς τὴν Ἀδην, ὡς ὦν ὁ Ἀγγελος ὅλος φωτεινὸς καὶ ἐκπέμπων φῶς, ὁ Ἀδης ἀντὶ σκοτεινὸς ἐγένετο φωτεινότατος: καὶ μόλις τὸ φῶς τὸ ἀγγελικὸν ἐχάθη τότε εὐρέθη ὁ Μοναχὸς εἰς τὸ σκότος. Ἀλλὰ τί σκότος, ἀδελφοί μου; ἀφεγγές νὰ τὸ εἴπω; ἀλλὰ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα. Ψηλαφητόν; οὔτε αὐτό,

ἀλλὰ οὐδὲ δύναται τις νὰ εὖρη ὄνομα νὰ τοῦ δώσῃ. Ἦτο πάντως μία ἀπελπιστική, ἀνυπόφορος, ἀπαρμύθητος παραλύουσα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, μία πνιγερὴ κατάστασις, μία ἄνευ κολαστηρίων Κόλασις. Καὶ τώρα, δι' αὐτόν, ἡ κάθε στιγμή πού περνᾷ εἶναι ἡμέρα μία καὶ τὸ λεπτόν τῆς ὥρας διμηνία καὶ περισσότερο. Κάμνει ὁμως ὑπομονή, ὅτι θὰ παρέλθουν αἱ τρεῖς ὥραι καὶ θὰ ἔλθῃ ὁ Ἄγγελος νὰ ἀναγάγῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξ ἄδου κατωτάτου. Καὶ στενοχωρεῖται, ἀναμένει καὶ ἀδημονεῖ ὁ Μοναχὸς ἀλλὰ ὁ Ἄγγελος δὲν φαίνεται.

Παρήλθε μία ὥρα καὶ μισή· ἔως ἐδῶ εἶχε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπολυτρώσεως· κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἔχασε τὴν ὑπομονὴν αὐτοῦ καὶ περιέπεσεν εἰς ἀπόγνωσιν καὶ τελείαν ἀπελπίαν. Δὲν πρόκειται νὰ ἔλθῃ ὁ Ἄγγελος, εἶπε καὶ ἀπηλπίσθη, ἢ μὲ μίαν λέξιν, ὁ Μοναχὸς «ἔπεσε».

Ὁ πανδερκέστατος ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ «ὡς πάνθ' ὁρᾷ» ἤτοι τὰ πάντα βλέπει, εἶδε τὴν ἐν τῷ Ἄδῃ «πῶσιν» τοῦ Μοναχοῦ, καλεῖ τὸν Ἄγγελον τὸν ὑπηρετοῦντα εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο καὶ τοῦ λέγει. Ὑπαγε εἰς τὸν Ἄδην, εἰς τὸν Μοναχὸν ὃν ἀφῆκας ἐκεῖ, ἐρώτησον καὶ εἰπέ αὐτῷ· πῶς διάκεισαι; Ὁ Ἄγγελος προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ καὶ πάραυτα εὐρέθη εἰς τὸν Ἄδην. Εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμον ἐκείνον τὸν σκοτεινότατον ἔλαμψεν ὁλος ἐκ τοῦ ἀγγελικοῦ φωτός, βλέπει δὲ τὸν Μοναχὸν ὅλον ἀπηλπισμένον καὶ ὡς εἰπεῖν ἓνα ψυχοσωματικὸν ράκος. Λέγει λοιπὸν πρὸς αὐτόν: Κύριος ὁ Θεὸς ἀπέστειλέ με πρὸς σέ ἵνα ἐρωτήσω σε καὶ σοὶ εἶπω· πῶς διάκεισαι; Ὁ Μοναχός, ὡς ἐκ μεγάλης καταπτώσεως ὑψώσας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἄγγελον, βλοσυρῶ βλέμματι ἐκύτταξεν αὐτόν καὶ ἐν ἀναβρασμῷ ψυχῆς λέγει πρὸς αὐτόν μετ' ὀργῆς: Εἶσαι σύ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ; εἶσαι σύ ὑπηρετὴς τῆς ἀληθείας; εἶσαι συνεπὴς εἰς τοὺς λόγους σου; Ἦλθες εἰς τὸ κελλίον μου, μοὶ ὑπέβαλες δύο ὄρους, δύο τρόπους παιδείας καὶ ἐγὼ ἐξέλεξα τὸν δεύτερον. Μὲ ἔφερες καὶ μὲ ἀφησες εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ ἀπαράκλητον τοῦτον τόπον λέγων μοι, ὅτι μετὰ τρεῖς ὥρας ἔρχομαι νὰ σὲ ἐξάξω καὶ νὰ σὲ ὑπάγω εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐφυγες καὶ ἐγὼ περιμένω, περιμένω, περιμένω. Παρήλθον διακόσια ἔτη καὶ τώρα ἦλθες καὶ μοὶ λέγεις· πῶς διάκεισαι;

Ὁ Ἄγγελος, ἀπὸ ὅ,τι ἐνήργησεν ὁ Κύριος, νὰ τὸν ἀποστείλῃ δηλαδὴ πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἤκουσε τώρα ἀπὸ τὸν Μοναχὸν ἐνόησε τὴν ὅλην ἐσωτερικὴν κατάστασιν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀπαντᾷ μὲ πραεῖαν φωνήν. Naί, Μοναχέ, Ἄγγελος

εἰμι τοῦ Θεοῦ, ὑπηρετὴς τῆς ἀληθείας καὶ συνεπὴς εἰς τοὺς λόγους μου. Οὐδὲν ἀπ' ἐμαυτοῦ ποιῶ ἀλλ' ὅ,τι ἂν ἀκούσω καὶ προσταχθῶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου, τοῦτο καὶ πράσσω. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶδε τὴν τῆς ψυχῆς σου κατάστασιν καὶ ἀπέστειλέ με ἵνα σὲ ἐρωτήσω καὶ σοὶ εἶπω· πῶς διάκεισαι; Ἀκουσον δὲ καὶ γνώρισον τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν ὅποια ἐστίν. Εἶπον σοι ὅτι θὰ μέινῃς εἰς τὸν τόπον τοῦτον τρεῖς ὥρας, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἔφυγον ἀπὸ σοῦ μέχρι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅπου ἦλθον καὶ σοῦ ὁμιλῶ παρήλθε τὸ ἥμισυ τοῦ ὀρισθέντος χρονικοῦ διαστήματος; δηλαδὴ μόνον μία καὶ ἥμισυ ὥρα, καὶ ἔχεις νὰ μέινῃς εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἄλλον τόσον, ἤτοι ἄλλην μίαν καὶ μισὴν ὥραν. Ἦλθον διὰ νὰ σὲ ἶδω πῶς εὐρίσκεσαι, δὲν ἦλθον διὰ νὰ σὲ ἐξάξω τοῦ Ἄδου.

Ἐμβρόντητος ἔμεινε, ἐπίστευσεν ὁμως ὁ Μοναχός· εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀγγέλου, ἐνόησε τὸ μυστήριον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο, ἐγνώρισεν ἐμπράκτως τί ἐστὶν Ἄδης, ἦλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀφῆκε φωνὴν οἰκτρὰν καὶ ὀδυνηρὰν σφόδρα οὕτως εἰπών· Οὐαί, οὐαί, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες θὰ κατακριθῶσι καὶ θὰ καταδικασθῶσι εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς Κολάσεως· διότι ἐὰν ἐγὼ διὰ δύο ὥρας ἐφαντάσθην ὅτι παρήλθον δύο αἰῶνες, καίτοι ἔχων τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Ἄγγελος νὰ μὲ λυτρώσῃ, πῶς θὰ ὑπομείνωσιν ἐκεῖνοι χιλιάδες αἰώνων καὶ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα ἀπολυτρώσεως; Καὶ ἐὰν ἐγὼ δίχα βασανιστηρίων ἢ καμμιᾶς ἐνοχλήσεως δὲν ἠδυνήθην νὰ ὑπομείνω τὸ σκότος, πῶς ἐκεῖνοι θὰ ὑποφέρωσι σὺν τῇ αἰωνιότητι καὶ τὰς διαφόρους βασάνους;

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἄγγελον λέγει· Δέομαί σου, Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, συγχώρησόν μοι διὰ τὸν κακὸν τρόπον καὶ τὴν τραχύτητα τῶν λόγων μου διὰ τῶν ὁποίων σοὶ ὠμίλησα. Μετανοῶ διὰ ταῦτα, μετανοῶ καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν μου νὰ μέινω εἰς τὸν Ἄδην τρεῖς ὥρας. Δέομαί σου, παρακαλῶ καὶ ἱκετεύω σε ἐκβαλέ με ἐκ τοῦ πικροτάτου καὶ ἀνυπόφορου τόπου τούτου, ἄρον με εἰς τὸ κελλίον μου, ἐν τῇ ἀσθενείᾳ μου νὰ διανύσω τὰ τρία ἔτη καὶ μηδὲ ἓνα λεπτόν τῆς ὥρας μὴ με ἀφήσῃς ἐδῶ. Προτιμῶ τὴν ταλαιπωρίαν τῆς ἀσθενείας καὶ νὰ βλέπω τὸ φῶς, ἔστω τὸ ἡλιακὸν παρὰ τὸ σκότος τοῦτο. Καὶ ὁ Ἄγγελος, ὡς ἔχων ἐντολὴν νὰ ποιήσῃ τὸ θέλημα καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μοναχοῦ ἐδέχθη τὴν ἀναίρεσιν τῆς πρώτης ἐκλογῆς καὶ λαμβάνει αὐτόν, τὸν μεταφέρει εἰς τὸ κελλίον του, τὸν ἀφήνει εἰς τὴν κλίνην του καὶ τοῦ λέγει· μετὰ τρία ἔτη ἔρχομαι καὶ σὲ παραλαμβάνω· καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ Ἄγγελος.

Τότε, ὦ τότε! λυτρωθεῖς ὁ Μοναχὸς ἐκ τῆς ἀφορήτου καὶ φοβερᾶς τοῦ Ἁδου κατοικίσεως ἀνέπεμψεν ἐκ βαθέων τῆς καρδίας αὐτοῦ δόξαν τῷ Θεῷ, εὐχαριστίαν μετὰ δακρύων καὶ ἱκεσίαν τοῦ μηδέποτε ἰδεῖν τὴν σκοτεινὴν καὶ μελανὴν τοῦ Ἁδου μορφήν. Ἠγάλλετο ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὡς ἔβλεπε τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου καὶ διαλογιζόμενος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· πῶς ἐπροτίμησα τὸ σκότος ἀντὶ τοῦ φωτός! τὴν ἀργίαν καὶ ἀπραξίαν ἀντὶ τῆς ὑπομονῆς μετὰ εὐχαριστίας! τὴν δαιμονικὴν ἀπελπισίαν ἀντὶ τῆς ἀγαθῆς ἐλπίδος! Κύριε, συγχώρησόν μοι. Κύριε, λύτρωσαί με τοῦ αἰωνίου σκότους καὶ ἀξιώσόν με τοῦ ἐν σοὶ φωτός.

Ἐμεινε λοιπόν ὁ Μοναχὸς εἰς τὴν ἀσθένειαν τὰ τρία ἔτη, αὐξάνων καὶ πληθύνων τοὺς πνευματικοὺς καρπούς διὰ τῆς ὑπομονῆς, τῆς εὐχαριστίας καὶ τῆς προσευχῆς· τὴν δὲ παραμονὴν τῆς τελευτῆς αὐτοῦ ἐκάλεσε τὸν Πνευματικόν, ἐξωμολογήθη πᾶσαν λεπτομέρειαν τοῦ βίου του καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπομένην νὰ τῷ μεταδώσῃ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἀλλὰ πολὺ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, νὰ φέρῃ δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν ὑπηρετοῦντα αὐτῷ εἰς τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ ἐπὶ δεκατερία ὁλόκληρα ἔτη, διὰ νὰ εἴπῃ εἰς αὐτοὺς ἕνα μεγάλον μυστικόν. Τὴν ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν θείαν

Λειτουργίαν ὁ Πνευματικὸς καὶ κατὰ τὴν αἴτησιν τοῦ Μοναχοῦ λίαν πρωτὶ ἐπῆγε εἰς τὸ κελλίον τοῦ μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦντος ἀδελφοῦ καὶ τῷ μετέδωσε τὰ θεία Μυστήρια, τὸ μέγα ἐφόδιον διὰ τὴν ἀνωφερὴ καὶ ἀνεπίτρεπτον πορείαν· καὶ καθήσαντες διηγήθη εἰς αὐτοὺς ὅλην τὴν ἀνωτέρω ἱστορίαν.

Ἐκ τούτου τοῦ Μοναχοῦ τοῦ ὑπηρετήσαντος τὸν ἀσθενὴ καὶ αὐτηκόου μάρτυρος γενομένου τῆς θαυμαστῆς αὐτῆς ἱστορίας ἤκουσεν ὁ Γέρων Δαμασκηνὸς Ἅγιο βασιελιά της καὶ ἔγραψεν αὐτὴν εἰς βιβλίον ἰδιόχειρον τὸ ὁποῖον καὶ ἡμεῖς ἀναγνώσαντες μεταφέρομεν εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην δι' ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Τὰ σχόλια νομίζομεν εἶναι περιττά, ἡ ἱστορία καὶ μόνῃ ἀφ' ἑαυτῆς ὁμιλεῖ πολλά· διὰ τοῦτο ἕκαστος ἡμῶν ἂς ἐξετάσῃ τὴν πνευματικὴν πορείαν αὐτοῦ πρὸς τὰ ποῦ κατευθύνεται ἄνω εἰς τὸν Παράδεισον ἢ κάτω εἰς τὸν Ἅδην, φοβηθῇ τὴν αἰώνιον Κόλασιν καὶ ἐργασθῇ ἵνα ἀξιωθῇ τῆς οὐρανοῦ βασιλείας μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Δικαίων εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Νοέμβριος 21 1986

Ἱερομόναχος Ἀθανάσιος Ἀ. Κατσουνωτός
Ἐσφιγμέντης

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ

Στο Καρλόβασι τῆς Σάμου, κατὰ τὸ 1910, στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου συνέβη κάτι πολὺ φοβερόν, ἄξιον γραφῆς καὶ διηγήσεως.

Ἀποθανόντως τοῦ Ἱερέως· Ἐφημερίου τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ὁ Ἐπίσκοπος Σάμου ἐχειροτόνησεν ἄλλον Ἱερέα· ἔγγαμον διὰ τὴν ἐνορίαν αὐτήν, Σάμιον καὶ αὐτὸν πλὴν ὅχι Καρλοβασίτην. Οἱ ἐνορίτες αὐτοὶ δὲν ἐδέχθησαν εὐχαρίστως τὸν νεόφερτον Ἱερέα των, ὅχι διότι δὲν ἦτο Καρλοβασίτης ἀλλὰ διότι δὲν εἶχε τὰ ἰδιαίτερα χαρίσματα, τὰ ὁποῖα στολίζουν τὸν Ἱερέα καὶ πρῶτον ἀπὸ ὅλα τὴν καλλιφωνίαν.

Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ ἄρχισαν οἱ ψίθυροι μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων, τῶν Ἱεροψαλτῶν κ.ἄ. Μετὰ ταῦτα ἄρχισαν οἱ ὑπουργοὶ ἐκβιασμοί, νὰ κλειδώνουν τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ περιμένῃ ὁ Ἱερεὺς ἔξω πότε νὰ ἔλθῃ ὁ Ἐπίτροπος διὰ ν' ἀνοίξῃ, νὰ κρύβουν τὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας, νὰ κλειδώνουν τὸ Διακονικὸν ὅπου εἶχε τὰ ἱερὰ ἄμφια καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα ὑπέμεινε ὁ Ἱερεὺς σιωπῶν καὶ μὴ διαμαρτυρόμενος. Ὅταν οἱ Ἐπίτροποι ἀντελήφθησαν ὅτι

ὁ Ἱερεὺς ἐννόησε τὸν σκοπὸν αὐτῶν καὶ ὑπομένει μὴ ἀναχωρῶν κατὰ τὸν πόθον αὐτῶν, δύο ἐκ τούτων ἀπεφάσισαν καὶ ἐπῆγαν, ἐστάθηκαν ἐμπρὸς του καὶ μὲ πολλὴν αὐθάδειαν τοῦ λέγου· «νὰ φύγῃς, δὲν σὲ θέλομε». Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς μὲ πραότητα· «οὔτε σεῖς μὲ ἐφέρατε ἐδῶ οὔτε ἐγὼ ἦλθα μὲ τὸ θέλημά μου. Ἐπομένως οὔτε σεῖς μπορεῖται νὰ μὲ βγάλετε ἀπ' ἐδῶ οὔτε ἐγὼ μπορῶ νὰ φύγω καὶ νὰ πάω ἄλλοῦ. Ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος μὲ ἐχειροτόνησε καὶ μὲ διώρισε σ' αὐτὴν τὴν ἐνορίαν μόνον ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ μὲ μεταθέσῃ καὶ νὰ μὲ στείλῃ ὅπου θέλει. Πηγαίνετε λοιπὸν στὸν Ἀρχιερέα νὰ πῆτε τὸ αἶτημα καὶ τὸ παράπονό σας καὶ ὅταν ἐκεῖνος μὲ ἀνακαλέσῃ θὰ φύγω ἀμέσως».

Ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Σάμου ὅταν ἤκουσε νὰ τοῦ λέγουν διὰ τὸν Ἐφημέριον τοῦ Ἀγ. Χρυσοστόμου ὅτι «δὲν εἶναι καλὸς, νὰ τὸν πάρετε ἀπὸ κεί» ἀποροῦσε καὶ ρωτοῦσε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν. Ἐκεῖνοι δὲν ἔλεγαν ἄλλο τί ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν εἶναι καλὸς καὶ αὐτὸς ρώτησε σαφῶς· μήπως εἶναι ἀνήθικος; μήπως ἱερόσυλος, ἢ μέθυσος; Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν, ὄχι, ὄχι δὲν ἔχει τέτοια. Τέλος ἀναγκασθέντες ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα

ώμολόγησαν την αίτιαν, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ διέγνωσεν ὅτι διὰ ἐπιδείξεις καὶ μεγαλεία ἤθελαν νὰ διώξουν τὸν Ἱερέα τοὺς ἐξεδίωξε τῆς Μητροπόλεως μετὰ θυμοῦ εἰπὼν εἰς αὐτούς: «ὄχι, δὲν θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σας, δὲν θὰ φύγῃ ὁ Ἱερεὺς ἀπὸ τὴν θέσιν του, αὐτὸν θὰ ἔχετε».

Ἐπιστρέψαντες οἱ Ἐπίτροποι στὴν ἐνορίαν των εἶπαν τοῦ Ἀρχιερέως τὴν ἀπάντησιν καὶ ὅλοι ἐξεμάνησαν καὶ πῆραν τὴν ἀπόφασιν οἱ ἴδιοι νὰ τὸν διώξουν. Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς ἀρχίζουν τὰ βάσανα τοῦ Ἱερέως, ὁ ὁποῖος φύσει πραότατος ὑπάρχων οὔτε μὲ ἔργον οὔτε μὲ λόγον ἔκανε καμμιά ἀντεκδίκησιν. (Ὁ κατὰ σάρκα πατέρας τοῦ σεβ. Γέροντός μου Χρυσοστόμου Μοναχοῦ Κωνσταντίνος Κόκκορας (ὑστερα Κοσμάς Μοναχὸς) ὅταν εἶδεν αὐτὰ νὰ γίνωνται στὴν ἐκκλησιά τοῦ Ἀγ. Χρυσοστόμου προέβλεψεν ὅτι θὰ ἀκολουθήσουν μεγάλα καὶ φοβερὰ πράγματα καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν ἐνορίαν (του) αὐτὴν καὶ ἐκκλησιάζετο εἰς ἄλλην εἰρηνεύουσαν).

Μίαν Κυριακὴν (αὕτῃ ἦτο ἡ τελευταία τοῦ Ἱερέως εἰς αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν), ἐνῶ ἐτελεῖτο ἡ θεία Λειτουργία, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἑνας ἀπὸ τοὺς Ἐπιτρόπους, γεμᾶτος θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν εἶπε μεγαλοφώνως αὐτὰ στὸν Ἱερέα: «Τί κάθῃσαι καὶ γαυγίζεις σὰν τὸ σκυλί; νὰ σηκωθῇς νὰ φύγῃς· δὲν σὲ θέλομε». Ὑστερα ἀπὸ τόσῃν ὑπομονὴν ποὺ ἔκαμε προτῆτερα ὁ Ἱερεὺς, εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπόνεσε πολὺ ἡ ψυχὴ του, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἀποκρίνεται στὸν Ἐπίτροπον, πάλιν μὲ πραότητα: «Εὐχομαι, νὰ γαυγίσῃς σὰν τὸ σκυλί πρὸ τοῦ θανάτου σου». Ἀμέσως μετὰ ἀκούεται δυνατὴ φωνὴ μιᾶς γυναίκας (αὐτὴν τὴν γυναῖκα, διὰ τὸ ἄγριον τοῦ ἡθους τῆς τὴν ἔλεγον τσακάλα), ἡ ὁποία ἔλεγε στὸν Ἱερέα: «Νὰ βγάλῃς τὴν φάγουσαν (καρκίνον) στὴν γλῶσσα σου καὶ νὰ ξεκουμπιστῇς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, δὲν σὲ θέλομε». — «Καὶ σὺ νὰ βγάλῃς τὴν φάγουσα στὴν γλῶσσα σου πρὸ τοῦ θανάτου σου» ἀποκρίνεται καὶ σ' αὐτὴν ὁ Ἱερεὺς. Τρίτῃ φωνὴ ἀκούεται πάλιν ἀπὸ ἄλλον Ἐπίτροπον, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: «Τί φουσκώνεις καὶ ξεφουσκώνεις σὰν τὸ ἀσκή; νὰ κυλιστῇς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ· δὲν σὲ θέλομε». «Καὶ σὺ νὰ φουσκώσῃς καὶ νὰ γίνῃς σὰν τὸ ἀσκή πρὸ τοῦ θανάτου σου» ἀπεκρίθη καὶ σ' αὐτὸν ὁ Ἱερεὺς.

Μετὰ ταῦτα ἡ θ. Λειτουργία συνεχίσθη, μὲ κατώδυνον τὴν ψυχὴν καὶ μὲ «κομμένα» τὰ πόδια του ὁ Ἱερεὺς, καὶ ἡ λύπη τῆς καρδίας του δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ τό, διατί νὰ φθάσῃ σ' αὐτὴν τὴν θέσιν νὰ «εὐχυθῇ» ἄνθρωπον τὰ πρὸς τιμωρίαν. Ὅταν τελείωσεν ἐκείνη ἡ θ. Λειτουργία, κάτω βλέπων καὶ χωρὶς νὰ μιλήσῃ τίποτε σὲ κανένα ὁ Ἱερεὺς ἐπῆγεν στὴν κατοικίαν του καὶ λέγει στὴν Πρεσβυτέραν του:

«Σὲ παρακαλῶ, μάζεψε ὅ,τι πράγματα ἔχομε δικά μας καὶ νὰ φύγωμε σήμερα. Δὲν θέλω νὰ ξημερωθῶ αὐριον σ' αὐτὴν τὴν πόλιν». — «Ναί, παπᾶ μου», ἀποκρίνεται ἡ Πρεσβυτέρα, «νὰ φύγωμε, γιατί καὶ ἡ γὼ δὲν ἀντέχω ἄλλο. Δὲν ὑποφέρεις μόνον ἐσύ, ὑποφέρω καὶ ἐγώ, γιατί, δὲν σοῦ εἶπα τί ἀκούω ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ἐκεῖ ποὺ στέκομαι».

Ἐφυγε, λοιπόν, αὐθιμερὸν ἡ οἰκογένεια, ἔφθασε στὸ Βαθύ, (Πρωτεύουσα τῆς Σάμου) καὶ ὁ Ἱερεὺς ἀνήγγειλε στὸν Ἀρχιερέα περὶ τῶν γεγονότων. Μετεμελήθη τότε ὁ Ἀρχιερεὺς διὰ τὴν στάσιν του ἀπέναντι τῶν Ἐπιτρόπων ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἔπαιρναν τοιαύτην ἐξέλιξιν τὰ πράγματα.

Πέρασαν δύο χρόνια, ὁ σεβ. Γέροντάς μου ἦτο τότε ἐννέα χρονῶν, ἐπήγαινε στὴν τρίτῃ τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ. Καθὼς τὰ παιδιὰ ἐβάδιζαν στὸν δρόμον στὸ σχολεῖο αἰφνίς ἀκούουν γαυγίσματα σκύλου προερχόμενα μέσα ἀπὸ ἓνα σπῆτι. Συνεχῇ καὶ ἐπίμονα γαυγίσματα ἀκουόμενα ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐμπῆκαν εἰς τὸ σπῆτι καὶ βλέπουν, ὦ δυστυχία! δὲν ἦτο σκύλος, ἦτο ἄνθρωπος. Ναί, ὁ πρῶτος Ἐπίτροπος, ὁ ὁποῖος εἶπε στὸν Ἱερέα «τί γαυγίζεις σὰν τὸ σκυλί» καὶ ἐκεῖνος τοῦ «εὐχρήθηκε» νὰ γαυγίσῃ πρὸ τοῦ θανάτου του. Ἐπὶ τρεῖς μῆνες λοιπόν οὔτε μίαν λέξιν ἀνθρώπινῃ ἐμίλησε, ἀλλὰ συνεχῶς ἐγαυγίζε μέχρις ὅτου ἀπέθανε.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἔβγαλε τὴν φάγουσα στὴν γλῶσσα τῆς ἡ γυναῖκα ἐκείνη, καὶ τόσο πολὺ ἐφαγώθη κυριολεκτικῶς ἡ γλῶσσα τῆς, ὅπου δὲν ἤμπορεῖ οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ πῇ τίποτε παρὰ μόνον λίγον γάλα μέσα στὸ κουταλάκι, τὸ ἔβαζαν πίσω ἀπὸ τὴν γλῶσσα καὶ τὸ κατὰπινε. Ἔτσι ἐταλαιπωρήθη καὶ αὕτῃ γιὰ τρεῖς μῆνες καὶ ἀπέθανε. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρας διεδόθη στὸ Καρλόβασι ὅτι καὶ ὁ ἄλλος Ἐπίτροπος, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ὕβρισε τὸν Ἱερέα ἐπρίσθη, ἐφούσκωσε καὶ ἔγινε σὰν ἓνα μεγάλο ἀσκή καὶ ἔτσι ταλαιπωρούμενος καὶ παραφουσκωμένος ἀπέθανε. Ὅταν δὲ ἐδοκίμασαν νὰ τὸν ἐκβάλουν διὰ νὰ τὸν κηδεύσουν, ἡ πόρτα δὲν ἐχώρει τὸ σῶμα του.

Τὰ δύο πρῶτα, ὁ Γέροντάς μου τὰ εἶδε μετὰ μάτια του, τὸ τρίτον τὸ ἄκουσε λεγόμενον καὶ θρυλούμενον στίς ἡμέρας ποὺ ἐγένετο ἀπὸ πολλοὺς αὐτόπτες μάρτυρες. Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ βλεπόμενα, τὰ εἰς τὸ σῶμα γινόμενα πρὸς παραδειγματισμόν· τὰ εἰς τὴν ψυχὴν συμβαίνοντα ποῖος ἤμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ διὰ νὰ πληροφορήσῃ καὶ ἡμᾶς; Διὰ τοῦτο, παρακαλῶ, ἀδελφοί «μὴ ἀπτεσθε τῶν χριστῶν Κυρίου» πονηρᾶ διαθέσει μήτε διὰ τῶν χειρῶν μήτε διὰ τῆς γλώσσης.

Ἱερομ. Ἀθανάσιος Ἀθηνοδώρου Κατσουνωτός
Ἐσφιγμενίτης